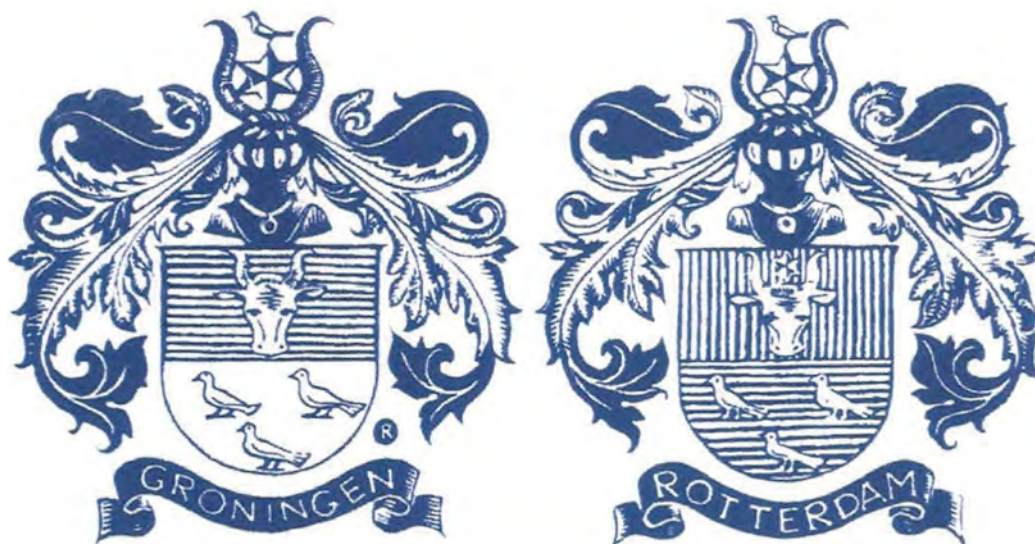

KRONIEK
VAN DE STICHTING
GESLACHT MEES

Van de Redactie

Dit redactioneel wordt geschreven kort na het mislukte vredesoverleg tussen de Russische president Poetin en de Oekraïense president Zelensky. Dat dit overleg niet doorging, is symptomatisch voor het verloop van de oorlog. Er zijn naar schatting alleen al in Oekraïne meer dan 100.000 mensen gesneuveld, in Rusland zijn er minstens 160.000 slachtoffers gevallen. En waarvoor eigenlijk? De oorlog tussen Israël en Hamas/Palestina, die begon op 7 oktober 2023, gaat ook maar door. Het verontrustende feit is dat er geen internationale organisatie bestaat, die misdadige machthebbers ter verantwoording kan roepen. Ja, de Verenigde Naties, maar die zijn door het vetorecht van de deelnemende staten een tandeloze tijger.

In Nederland wordt de economie beheerst door een schaarste op de arbeidsmarkt en een tekort op de woningmarkt. Dit laatste staat op gespannen voet met het milieubeleid en het terugdringen van de CO2 uitstoot. In 2024 werd oud-minister-president Mark Rutte benoemd als secretaris-generaal van de NAVO.

Het blijven woelige tijden waarin we leven, al moet je daar in je eigen persoonlijke leven misschien niet te veel mee bezig zijn. Gelukkig brengen met name de kunst en sport wat soelaas. Bij de Olympische spelen in Parijs afgelopen zomer, behaalden de Nederlandse sporters maar liefst 34 medailles. Het absolute hoogtepunt was goud op de marathon van Sifan Hassan. Fenomenaal!

In de 74^e Kroniek speciale aandacht voor een stuk van Elseline Knuttel over haar moeder Aad, die een bijzondere band had met mijn vroeg overleden oom David. Ook interessant is een artikel over de inauguratie van Barend Mees, hart- en vaatchirurg, als hoogleraar. Barend was jarenlang bestuurslid en penningmeester van de Mezenstichting. Een ander bestuurslid, Joost Mees, was betrokken bij een belangrijke fusie in het hotelwezen.

Dan zijn er drie in Memoriams van overleden Mezen. Mijn lieve moeder Emma Mees Kortenbout van der Sluijs, Machteld Mees-Quarles van Ufford en Marjolein Mees. Voor een lichtere noot zorgen Lode Mees over zijn werk in een conservatoir team in Zuid-Afrika, Julia Mees over haar modeopleiding in Parijs, Sacha Mees over haar studie-uitwisseling in Bologna en Linde Tillmanns over het maken van een vinylplaat en de promotie bij haar release-concert.

Persoonlijk hoogtepunt was een fantastische reis door Amerika, waar we onder meer de Grand Canyon, Sequoia National Park, Yosemite Park en Joshua Tree National Park bezochten. Zie mijn gedichten daarover.

Tenslotte alle nieuwe kopij voor Mezenkroniek 75(!) graag mailen naar mij. Veel leesplezier,

Jaap Mees, eindredactie.

jaapmees@online.nl

Foto omslag: Adri Oosten (later Aad Knuttel-Oosten)

Colofon

Bestuur en commissies

Voorzitter
Madeline ter Horst Mees,
Keizersgracht 68,
1015 CS Amsterdam
madelineterhorst@gmail.com

Schilderijen
Joost Mees,
Terbregse Rechter Rottekade
250
3055 XJ Rotterdam
tel. 06-206 286 57.
joost.mees1@gmail.com

Genealogie/ adressen-
bestand/ website
Hans Mees,
Neherpark 136
2264 ZC leidschendam
tel. 070-3866304
jr.mees@hetnet.nl

Eindredactie Kroniek
Jaap Mees,
Westhaven 24b
2801PJ Gouda
tel. 06-48863305.
jaapmees@online.nl

Penningmeester
Joris Mees
Molendijk 41 A
3161 KK Rhon
jorismees@hotmail.com

Stichting Geslacht Mees

Bank Mees Pierson
nr 255050593

ABN AMRO
IBAN
NL 82 ABNA 0255050593
Bic nummer ABNANL2A

Drukkerij:
Grafitel Grafisch Advies BV
Lorentzhof 15,
2871JP Schoonhoven
lorentzhof15@mac.com

Website Familie Mees
<https://famieliemees.nl>
wordpress.com
(o.a. digitale Kroniek)

Familieberichten:

Geboren:

Amsterdam, 18 juli 2020: Arlo Benjamin Mees,
zoon van Ludo Richard AQzn en Jessica Grace Mees (R XIV-6-1-1).

Amsterdam, 17 maart 2024: Gabriël Matthijs Mees,
zoon van Ludo Richard AQzn en Jessica Grace Mees (R XIV-6-1-1).

Amsterdam, 3 mei 2024: Nino Oscar Mees,
zoon van Hugo Oscar WCzn Mees (R XIV-12-1-1) en Sanne Schweers.

Beverwijk, 2 april 2024: Flynn William Mees Kempenaar
zoon van Daan Willem Dominique Kempenaar en Chantal Elisabeth Jeanette MWdr Mees (R 13-11-2).

Gehuwd:

Darlinghurst, NSW, Australië, 2 juni 2012:
Ludo Richard AQzn Mees (R XIV-6-1-1) en Jessica Grace Young

Overleden:

Busselton (W. Australia), 26 augustus 2024: Veronica Joan Mees-Balchin, geboren 5 maart 1938,
weduwe van Gerlof Fokko CAzn Mees G 12-1).

Doorn, 4 september 2024: Emma Constance Mees-Kortenbout van der Sluijs, geboren 6 juni 1931,
weduwe van Pieter Rudolf Jzn Mees (R 12-3).

Geersdijk (België), 8 september 2024: Frederik Ernst Leopold (Prik) BGzn Dorhout Mees (G 12-13),
geboren 22 maart 1939, echtgenoot van Marie-José de Pont.

Cardiff (Wales), 2 februari 2025: Marjolaine Oda HEdr Whittaker-Mees (G 11-18), geboren 9 januari
1930, weduwe van Anthony Whittaker.

Rotterdam, 13 april 2025: Machteld Louise Mees-Quarles van Ufford, geboren 29 juni 1927,
weduwe van Hendrik AQzn Mees (R 12-6).

Diversen:

Per 1 januari 2024 is Barend Mathijs Eduard JRzn Mees (R13-13-1) benoemd tot hoogleraar
"Vasculair Repair and Regeneration" aan de Universiteit van Maastricht. Hij heeft op 10 januari
2025 zijn inaugurele rede gehouden met titel: "Vascular Repair and Regeneration: Bridging
Innovation, Training and Personalized Treatment."

Ontbreekt in deze rubriek een aankondiging over een van uw familieleden?

Wees dan zo goed om een berichtje te sturen naar jr.mees@hetnet.nl!

Ook als u verhuist of als uw email adres wijzigt willen we dat graag op bovenstaand adres weten!

Lintje voor Madeline ter Horst van burgemeester Halsema.

Op 25 april ontving Madeline ter Horst-Mees een Koninklijke onderscheiding van Burgemeester Femke Halsema, voor haar hulp aan musici door onderdak en repetitieruimte ter beschikking te stellen, ondersteuning te bieden bij muziekstudie, het organiseren van meer dan 100 huisconcerten en het aanmoedigen van nieuwe initiatieven in de wereld van de kamermuziek. Naast haar jarenlange inzet voor de Vrije Jeugdkerk en -Kampen (VJK) in alle geledingen van de organisatie.

Mezenbeker voor archeoloog en auteur Allard Mees, Familiedag 18 mei 2025

Beste Allard,

Je had niet verwacht dat ik jou zou gaan toespreken, eigenlijk niemand. Maar in de laatste jaren hebben wij meer dan eens e-mailcontact gehad over Mezenvragen of wetenswaardigheden. Mij is steeds opgevallen dat je altijd snel en relevant antwoordt. Nou is dat geen reden om je toe te spreken op een familiedag...

Maar het feit dat je hier bent, je woont tenslotte in Duitsland en komt dus nooit op een familiedag. En nu ineens wel. Dat geeft mij de gelegenheid om jou even zichtbaar te maken.

Je mede Mezen weten hoogstwaarschijnlijk helemaal niet dat jij, met je vader Rudolf, enorm veel onderzoek hebt gedaan naar het Japanse verhaal achter jullie voorouders, de zogenaamde Japanse Mezen. Ik moet dat nu dus even uitleggen:

‘Staakvader’ Gregorius had 16 kinderen waarvan er maar één nageslacht heeft gekregen met de achternaam Mees: Rudolf Adriaan. Deze is in 1860 naar Japan vertrokken en heeft daar de rest van zijn leven gewoond en gewerkt. Dat was zeker avontuurlijk te noemen. Hij heeft dan ook een avontuurlijk leven gehad.

Van 2 verschillende Japanse vrouwen kreeg hij 2 zoons: Rudolf en Yastarro. Van beide takken zijn hier nakomelingen, dat is ook voor het eerst!

In het verleden is er wel met gefronste wenkbrauwen naar deze Mezen gekeken, ze werden in eerste instantie niet echt geaccepteerd. De Japanse moeders kwamen niet naar Nederland en de huwelijken werden niet erkend.

De generatie boven mij heeft keihard gevochten om deze tak wel degelijk erkend te krijgen en op te nemen in het Blauwe Boekje. In het verlengde daarvan hebben Allard en zijn vader Rudolf, (weer een Rudolf), een boek geschreven over het leven in Japan in die tijd. Uitgekomen in 2006. Ongelofelijk interessant! Dat is een wezenlijke bijdrage aan ons als hele familie Mees!

Allard, jij bent een diepgraver in hart en nieren, want je bent ook archeoloog en gepromoveerd op aardewerkscherven uit de 1e eeuw na Chr. die prachtig versierd waren met relief, Terra Sigilata. Serviesgoed uit een dorp in Frankrijk met 600 pottenbakkers, uitsluitend voor gebruik door de Romeinse officieren. Als conservator van het Römisch Germanisches Central Museum in Mainz werk je nog steeds in ditzelfde gebied en geef je overal lezingen en lessen. Ik heb nog veel meer informatie over nog meer graafwerk, maar dat voert hier te ver.

Ik vind je inspanningen om voor al je medenazaten van de Japanse Rudolf

Adriaan informatie te verzamelen over hun voorgeschiedenis een prachtige reden om je nu de Mezenbeker uit te reiken!

Dat doe ik met veel plezier!

Madeline ter Horst-Mees, madelineterhorst@gmail.com

De Mezendag vanuit het perspectief van een 'student'

De dag begon zonnig in Nieuwer Ter Aa, waar het organisatiecomité ons hartelijk verwelkomde. Na een korte introductie werd de groep opgesplitst om op zoek te gaan naar de overeenkomsten binnen de familie Mees. Waar ik op de vorige Mezendag als 'kleintje' vooral op het springkussen te vinden was, mocht ik mij dit keer aansluiten bij de 'studentenpoule'.

Ik bevond mij in een diverse groep studenten en enkele net afgestudeerden, waarbij de meeste gesprekken begonnen met het raadplegen van de stamboom om samen uit te zoeken hoeveel generaties we omhoog en opzij moesten gaan om de familiebanden in kaart te brengen. Op het eerste gezicht leek deze groep vooral veel van elkaar te verschillen. Uiteindelijk konden we bijna iedere studentenstad afvinken en de studieachtergronden varieerden van het conservatorium tot eerstejaars geneeskunde. Ook de vrijetijdsbestedingen liepen uiteen: van fanatieke musici tot recreatieve sporters. Toch ontdekten we dat we allemaal een sportieve levensstijl hebben, ooit op vakantie zijn geweest in Italië en meer dan één voornaam bezitten.

Tijdens het centrale terugkoppelmoment kwam de ware identiteit van de Mees verder naar voren. Een voorliefde voor boeken, reizen en een weekendverblijf aan zee bleken terugkerende thema's.

Opvallend was ook dat de ‘pubers’ de liefde nog niet hadden gevonden, maar wél allemaal een barbecue thuis hebben staan.

Na een centraal fotomoment werd de zeer begeerde Mezenbeker uitgereikt. Ditmaal werd de prijs toegekend aan Allard Mees, als erkenning voor zijn diepgravende onderzoek en het boek *Japanese Women and Foreigners in Meiji Japan: Japanese Roots of the Dutch Family Mees*. Direct na de uitreiking bleek de vraag naar het boek het beschikbare aanbod ruimschoots te overtreffen, waardoor het binnen enkele ogenblikken was uitverkocht.

Na de lunch was er een breed scala aan activiteiten om uit te kiezen, waaronder een steptocht door de prachtige omgeving, boogschieten en voor de ‘kleine Mezen’ de mogelijkheid om in een waterbal het water op te gaan. Ook was het Duitse wijnhuis ‘Mees’ aanwezig, waarvan ik heb vernomen dat zij inmiddels bezig zijn met de kennisoverdracht aan de achtste generatie. Zelf sloot ik de dag af door mijn ouders uit te dagen voor een rondje minigolf, waarbij ik meermaals creatieve excuses voorbij hoorde komen, zoals dat ‘de greenkeeper zijn waterpas was vergeten’ of dat ‘de bal te licht zou zijn’.

Al met al kijk ik terug op een zeer geslaagde Mezendag, vol boeiende gesprekken en gezellige momenten. Het was inspirerend om te zien hoe divers de familie Mees is en toch zoveel gemeenschappelijke waarden en interesses deelt. Ik kijk dan ook met veel plezier uit naar de volgende editie.

Hugo Versteeg (Zoon Inès Versteeg-Mees)

Hlc.versteeg@gmail.com

Familiedag 18 mei 2025

‘De mooiste bloem in het bouquet’

Dagboekfragmenten Aad Knuttel-Oosten over David Mees (1924-1945)

Aad, dec. 1940, 14 jaar oud

Dit jaar is het tachtig jaar geleden dat Nederland werd bevrijd. Het is daarmee ook tachtig jaar geleden dat David Mees op brute wijze van het leven werd beroofd, om precies te zijn op 5 mei 1945. Mijn moeder, Adri Oosten (1926-1990), later Aad Knuttel-Oosten, was 14 jaar toen de oorlog uitbrak. Ze kreeg in december van dat jaar voor het eerst contact met David. Wonend in Rotterdam was ze trouwe bezoeker van de Vrije Jeugdkerkdiensten, kampen, kampkringen en reünies, allemaal plekken waar ze David en zijn familie geregeld ontmoette.

Het eerste gesprek dat ze eind 1940 met hem voerde maakte grote indruk. Het leidde bij haar tot een heimelijke verliefdheid en was tevens aanleiding voor haar om een dagboek te beginnen. Aad vertrouwde haar gevoelens toe aan de kleinst mogelijke blocnotes, waarbij de eerste tekst gaat over dat contact met David. De oorlogsdagboekjes lagen vanaf 1990 bij mij ongelezen in een kast, om ‘ooit’ te bekijken; het niet al te makkelijk leesbare handschrift werkte niet bepaald uitnodigend. Pas begin dit jaar waagde ik, jongste dochter van Aad, een poging en heb vervolgens het geheel getranscribeerd tot tachtig pagina’s A4, een schokkende maar ook een bijzondere en ontroerende ervaring. Wat had mijn moeder weinig over de oorlog aan ons als kinderen verteld, ongetwijfeld een herkenbaar beeld voor velen van onze naoorlogse generatie. De dramatische dood van David heeft ze haar hele leven

met zich meegedragen, zoveel is nu wel duidelijk uit alles wat ze erover schreef. In dit artikel wil ik een beeld schetsen van David, zoals mijn moeder als puber tegen hem aankeek.

Kijken naar de lucht

In december blikt Aad terug op de VJK-Kampkerstreunie van 1940. In de talrijke teksten die ze over David schrijft, duidt ze hem aan met D. of D.M.: *‘Ik heb reusachtig fijn gepraat met D.M. We hadden veel overeenkomsten in onze denkbeelden over het kamp 1940. Het verbindt je zo sterk aan elkaar wanneer je over zulke dingen hetzelfde denkt.’*

Behalve dat ze steeds hoopt David tegen te komen, verlangt ze er vooral naar om met hem te praten. Vanaf het begin voelt ze een sterke zielsverwantschap.

Aad en David zitten niet bij elkaar op school. Aad gaat aanvankelijk naar de gymnasiumafdeling van het meisjeslyceum, maar als die school in 1942 wordt opgeheven, vervolgt ze haar opleiding aan het Erasmiaans Gymnasium, terwijl David op de HBS zit.

Als ze het moeilijk heeft om haar houding in de oorlog te bepalen schrijft ze op 12 februari 1941:

‘Ik zou geloof ik eerst hem eens moeten spreken om dan weer de moed en de kracht te hebben om verder te gaan.’ Als David na afloop van een Vesperdienst haar mening vraagt, vindt ze het heerlijk dat hij daar ‘blijkbaar om geeft’. Het sterkt haar *‘om te streven naar het goede’*.

Zoals het een zoekende, verliefde puber betaamt, betreft ze elk boek dat ze leest, elk toneelstuk dat ze ziet en elk muziekstuk dat ze hoort op hem. 8-8-1941: *‘Ik heb Pallieter van F. Timmermans gelezen. Een prachtig boek. Hij beschrijft hoe tussen twee jonge mensen, Marieke en Pallieter, een mooie grote liefde ontstaat. Oh D.!’*

Maar ook als er berichten over bombardementen zijn, wil ze zich er direct van vergewissen of er toch niets ernstigs op de Westzeedijk is gebeurd.

Schotse dans: reuzegoed!

Na afloop van het VJK-kamp zomer 1941 schrijft Aad: *'Ook gisteren was het kampvuur reuze mooi. D en ik zijn elkaar stukken nader gekomen. Ik heb vaak naast hem gezeten en fijn met hem gepraat. Ook vanmiddag met hem samen naar huis gegaan tot Dieren. Hij moest naar Soeren. Verder hebben wij een prachtig stuk gespeeld met als hoofdpersoon Charlotte de Bourbon en Willem de Zwijger. Het was ontzettend goed en treffend. We hebben er beiden van genoten.'* Over het gespeelde toneelstuk schrijft ze: *'Er was een Schotse dans waarin D. meedanst. Reuzegoed! Aan het eind van het stuk, toen Den Briel ingenomen was voor de prins, hebben we staande en zeer van harte het Wilhelmus gezongen. Dit was een prachtig ogenblik. De meesten waren dan ook zeer getroffen. Zo ook D. en ik. Toen zijn we meteen naar het jongenskamp gegaan, waar we gegeten en de avond gesloten hebben. [...] Ik heb op de deken gezeten naast hem en reuze fijn gepraat.'*

Het gezamenlijk beleven van de overige toneelstukken, het zingen, het naast hem zitten in 'de heksenkring' het is allemaal even fijn en *'het is iets waar je weer maanden op "voort" kunt.'*

Eind januari schrijft Aad over het vreselijke bombardement op Rotterdam/Schiedam in de nacht van 28-29 januari 1942. Het havengebied was doelwit, maar het leverde veel 'bijkomende schade'. Ook bij David zijn de ruiten eruit geweest, het baart Aad grote zorgen.

In augustus gaat Aad zelf naar het kamp en heeft ze Leonoor, de zus van David, als tentleidster: *'Wat is ze toch een schat! En wat lijkt ze op D!'*

Na de zomervakantie begint het nieuwe schooljaar op het Gymnasium, waar Davids broer Peter een klas lager zit dan zij.

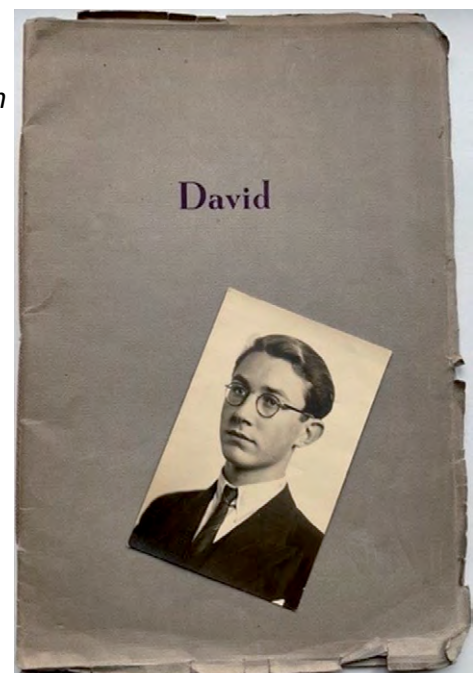
Salut d'Amour

Boekje over David

Oudejaarsavond 1942: *'Toen het tegen het einde van de avond liep heb ik, zo goed ik kon "Salut d'Amour" [Edward Elgar] gespeeld, ter ere van jou D. En toen het 12 uur sloeg, waren mijn eerste gedachten voor jou, D. en hoe ik een goed en sterk mens kan worden om jou waardig te zijn.'*

In februari 1943 worden de oorlogsdreigingen steeds concreter, zoals bij razzia's: *'Niet alleen studenten maar ook schooljongens van 17 en ouder zijn weggehaald. D. loopt ook erg gevaar. Hij is 18.'* Het gaat om represaillemaatregelen, nadat een student de NSB-er Seyffardt heeft vermoord. De jongens worden naar Vught gebracht: *'Ik wou dat ik iets doen kon voor hem en voor allen. Van dit nietsdoen word je razend. Je zit maar op school of er niets aan de hand is, maar ondertussen. Vreselijk is het.'* Via Peter laat ze David over haar bezorgdheid weten.

Ze heeft geregeld contact met Peter Mees, vanaf begin 1945 geeft ze hem twee keer per week bijles in Plato en Tacitus.

Het ergste gebeurt

Intussen nadert het einde van de oorlog, steeds meer berichten over vorderingen van de geallieerden. En dan een verwarrende bevrijding van Rotterdam. En in die verwarring gebeurt het ergste, 6-5-1945: *'Een van de vele slachtoffers die gisteren gevallen zijn, is ook David. O God, het is vreselijk. Wat voor een onverlaat de Duitser geweest is die dat gedaan heeft, weet ik niet, maar de euvele moed had hij om 5 schoten op hem te lossen. David was bezig het prikkeldraad uit zijn tuin weg te halen, heeft nog gevochten en is daarna op zijn vlucht neergeschoten. O, ik kan het me nog niet goed realiseren dat David weg is, dood, helemaal uit het leven, uit de kampen. Hij schijnt echter heel vredig te liggen, op zijn eigen kamertje en zijn ouders, trouwens het hele gezin is uiterst flink. Ik moet echt geloven en vertrouwen dat God hem heeft opgenomen.'*

Vanmorgen hebben we een speciale dankdienst gehad. Hoewel de Engelsen en Am nog steeds niet zijn gearriveerd hebben we voor de grote Verlossing gedankt en onze doden herdacht, staande. Ten slotte zongen we het Wilhelmus. Het was heel ontroerend.

Hoewel het verlies van David natuurlijk moet worden opgevat in het grote geheel van kommer en leed, dat deze oorlog met zich meebracht, toch betekent het voor mij meer dan ik zeggen kan en het

echte vreugdige en blijde van de bevrijding is er voor een groot deel af. Ik hoop toch iets van die innerlijke vreugde op deze dag te winnen en vooral ook door veel liefde en werken David en zijn vele lotgenoten te herdenken en ze, zoals ik het nu voel, aan God te kunnen overdragen en toevertrouwen.’ Op 9 mei ’45 schrijft Aad: ‘Vanavond was Davids uitvaart. Op zichzelf was het een erg droevige gebeurtenis, maar vooral door de woorden van Jaap en zijn vader en zijn vriend Jan Pieter was er toch ook iets van de overgang tot het eeuwige leven. Dat dit kon is Davids eigen werk. Herhaaldelijk heeft hij verklaard dat het niet een moffenkogel zou zijn of hongersnood in Vught die hem zou wegnemen, maar Gods wil. Daardoor kan ik het ook beter aanvaarden. Jaap vergeleek ons mensen met bloemen in Gods tuin. Als God een bouquet uitzoekt, neemt hij waarschijnlijk toch de mooiste. In hun volle bloei. Dit had David al bereikt. God, zorg voor hem en help ons het gemis in zijn geest te dragen.’

De zondag daaropvolgend bezoekt Aad een dankliturgie van de Jeugdkerk: ‘Er waren veel bloemen. [...] Van de bloemen heb ik er vanmiddag wat bij de fam. Mees gebracht. Het was reuze fijn. Eerst heb ik een tijdje zitten praten met mevrouw en Leonoor, en later met Leonoor alleen. Ik heb haar verteld hoe ik tegenover David stond en we hebben samen een hoop herinneringen opgehaald over David.’ Enkele maanden later bij een verjaarsfeestje van een klasgenoot: ‘Ook Peter Mees was er. Hij vertelde dat vooral zijn vader zo gebukt gaat onder het verlies van David en dat het, hoe langer geleden het is, steeds moeilijker wordt. En zo is het ook.’

Een schip zonder roer

Oorlogsdagboeken Aad

Dit boekje met brieven en dagboekfragmenten van David, samen met de foto, zal ze het haar hele leven koesteren, veelvuldig lezen en bekijken en er moed uit putten.

Na lang wikken en wegen

En al begint mijn moeder in 1945 een nieuw leven met een studie in Amsterdam, telkens steekt de worsteling met haar verdriet de kop op, ook als ze mijn vader ontmoet. Uiteindelijk durft ze na lang wikken en wegen in 1949 'Ja' te zeggen op zijn huwelijksaanzoek.

Dat er een groot verdriet in mijn moeders leven bestond heb ik als kind altijd wel gevoeld, maar zoals zo vaak in dit soort situaties: er werd niet over gepraat. Pas na haar overlijden in 1990 werd ons via een goede vriendin van mijn moeder duidelijk wat er in haar jeugd was gebeurd en welke impact dat had. Bij het opruimen van het ouderlijk huis vonden we het boekje van David met zijn foto én haar dagboeken van 1940 tot 1950. Wat mijn moeder in die jaren over hem schrijft, zet David nu na tachtig jaar in het licht.

In Memoriam mijn lieve moeder Emma Mees-Kortenbout van der Sluijs

16-09-2024 Maartenskerk, Doorn

Lieve familie en vrienden,

Mijn moeder hield erg van lathyrus. Een mooie tere bloem, net als zichzelf. In haar laatste weken hebben Margriet en ik die nog enkele keren kunnen geven. Dat vond zij fijn.

Als ik aan mijn lieve moeder denk schieten er duizenden beelden en herinneringen door mijn hoofd. Een korte toespraak als dit doet haar dan ook geen recht. Ik beperk me tot enkele hoofdzaken. Zij was lief, intelligent, kritisch, intuïtief, bescheiden, geïnteresseerd, integer en zeer belezen. Vroeger las zij soms wel vijf boeken per week. Ze hield onder andere van detectives, Engelse literatuur, de gedichten van Emily Dickinson en Vasalis.

Als vrijwilliger deed zij veel werk voor het Oranje Groene Kruis en werkte ook jarenlang als medewerker in de Doornse Openbare bibliotheek.

Haar belangrijkste eigenschap was dat zij altijd eerst aan andere dacht en dan pas aan haarzelf. Heel uniek.

Bom

Van de buitenkant gezien leek het of zij een goed en mooi leven had. Maar al vroeg in haar bestaan, was er veel tegenslag. Zoals een bom op het huis in Almelo in de oorlog, waardoor haar vader met kamer en al naar beneden viel en zijn been werd verbrijzeld. Hij bracht een jaar in het ziekenhuis door, maar overleefde het. Haar moeder stierf kort na de oorlog.

Mam was ook onzeker en dat begreep ik nooit helemaal. Zij was knap om te zien, sommigen dachten dat zij Italiaans of Frans was. Zij had in Peter, een liefhebbende en zorgzame man, die 17 jaar geleden overleed. Een mooi huis in een bosrijke omgeving, goede vriendinnen en drie 'voorbeeldige' kinderen. Nou ja voorbeeldig...

Pas op latere leeftijd beseftte ik dat die onzekerheid diep van binnen zat.

Mijn moeder kon dan onzeker zijn, maar in crises was zij ijzersterk. Een rots in de branding. Als iedereen hersteld was, kreeg zij soms een terugslag. Crises zijn er, zoals in elk leven, ook geweest. Zoals ernstige ziektes voor haar, mijn vader en mij met name. Maar alles is relatief.

Almelo

Als kind heb ik de mooiste herinneringen aan logeren tijdens vakanties bij 'Papman' in Almelo, de

papa van Mam, zo noemden we hem. De heerlijke geur van lielevrouwbedstro tabak, hij rookte pijp. De huishoudster Jo, die in huis woonde, en zondag na de kerk rolletjes pepermunt meenam voor ons. De grote opgezette hertenkop in de gang, waarbij het soms leek of hij zijn lippen optrok naar ons. Mijn moeder was in Almelo vrolijk, ontspannen en op haar best.

Mijn moeder had ook veel humor. Zij hield erg van slapstick. Zoals het tv-programma **Zwijgen is Goud** van Maarten van Rooyen. Charlie Chaplin, Buster Keaton en Laurel en Hardy. Mister Bean vond zij fantastisch. Zelfspot had zij ook genoeg.

Mensen hielden van mijn moeder. Zij kon makkelijk hun vertrouwen winnen. Haar goede vriendinnen, hier aanwezig, kunnen dat beamen. Net als het toegewijde uitstekende zorgteam in haar laatste maanden in eigen huis. Bestaande uit: Marjan, Mieke, Jolanda, Josefien en Bernadette en korte tijd de Buurtzorg. En niet te vergeten de betrokken dokters Hermine en Hanneke. Veel dank nogmaals!

Mijn moeder hield van echte mensen zonder opsmuk. Wat ze in Ierland 'genuine people' noemen. Natuurlijk, echt en zonder sociale make-up.

Mam en Pap brachten ons de liefde voor de natuur, milieu, muziek, literatuur, kunst, sport en respect voor andere mensen bij. Daar kunnen wij mee verder.

Met vader, Hermance en Lieske.

Drie bijzondere momenten.

Margriet en ik trouwden op 16 juni 2023, na 12 jaar samenwonen, op een zonoevergoten prachtige historische locatie in Gouda. Mijn moeder heeft de hele dag meegemaakt. Zij heeft er erg van genoten! Met familie en vrienden. De sfeer was uitstekend. Toen zij onverwachts de trouwringen aan ons mocht geven was haar blije eerste reactie: 'Goh wat leuk!'

In augustus 2023 ging zij 8 dagen met ons mee naar ons zomerhuis in Zeeland. Bij het vertrek zat Vava, onze lieve huispoes, geduldig op het muurtje te wachten. Het leek echt of Vava afscheid van haar nam en uitgeleide deed. Heel bijzonder!

In 2007 toen mijn vader in zijn laatste week in het UMC Utrecht lag, kwam zijn goede vriend Tjaard hem opzoeken. Tjaard vroeg hem: als er een hiernamaals is, moet je dat mij via de roep van een uil laten weten. Beiden waren fervent vogelaars. Als het mogelijk is doe ik dat zei mijn vader, op voorwaarde dat je je bij mij zult verzekeren.

Vanaf januari sliepen mijn zussen en ik om beurten, één keer per week in het huis van mijn moeder. Soms hoorde ik een uil 's-nachts, vlakbij het raam. In de nacht voordat zij overleed, hoorden mijn zus Hermance uilen oehoeën in de tuin. Ook op de dag dat zij stierf, 4 september, hoorden wij in de vroege avond het betoverende en mysterieuze uilen geroep weer.

De drie Kortenbouts: Emma, Marcel en Gerard.

De brug tussen leven en dood is liefde.

Korintiërs I vers 13.

“De liefde is lankmoedig,
De liefde is goedertieren
Zij is niet afgunstig de liefde praat niet
Zij is niet opgeblazen
Zij kwetst niemands gevoel
Zij zoekt zichzelf niet
Zij wordt niet verbitterd
Zij rekent het kwade niet toe
Zij is niet blij over ongerechtigheid
Maar zij is blij met de waarheid.

Wij willen mijn moeder vooral herdenken als
bijzonder en liefdevol.

Dank u wel.
Jaap Mees

jaapmees@online.nl

Julia Mees studeert Mode in Parijs

Julia Mees (2002) woont in Parijs en studeert aan de International Fashion Academy Paris. Zij vertelt over haar leven en studie in de hoofdstad van de mode.

Sinds september 2024 woon ik in Parijs en ben ik begonnen aan mijn Bachelor Fashion Design aan de International Fashion Academy Paris. Dankzij een bijdrage van het Mezenfonds kon ik een deel van mijn collegegeld betalen. Ik voel me enorm bevoorrecht dat ik hier mag studeren!

Fashion Design is een ontzettend leerzame studie. Als ik terugkijk op het eerste half jaar, ben ik verbaasd over hoeveel ik al heb geleerd. Ondanks de hoge werkdruk ben ik erg tevreden met mijn cijfers tot nu toe.

Ik vind Parijs geweldig! De stad is levendig en ontzettend divers. Frans leren gaat wat traag, omdat ik op het Engelstalige deel van mijn uni zit en iedereen uit alle hoeken van de wereld komt. Soms voelt het alsof ik in een internationale bubbel leef, met zoveel toeristen en expats om me heen.

Toch heeft die bubbel veel indruk op me gemaakt. Mijn vrienden komen uit Zuid-Amerika, Italië, Duitsland, Oekraïne en Pakistan. Mijn vriendengroep is super internationaal. Op mijn uni merk ik dat veel studenten uit welgestelde families komen, wat ook zorgt voor interessante cultuurverschillen door de diverse achtergronden. Dat kan verrijkend zijn, maar soms ook confronterend, zoals politieke discussies die uit de hand lopen, bijvoorbeeld tussen Palestijnse en Israëliëse studenten, of tussen Oekraïners en Russen. Religie en politiek spelen soms een grote rol. Maar als de spanningen te hoog oplopen, worden we eraan herinnerd dat we op een modeopleiding zitten en we ons daar op moeten focussen.

Met Fransen kan ik goed overweg. Het cultuurverschil voelt met hen juist kleiner. Mijn docenten komen ook uit allerlei landen, slechts een paar zijn echt Frans.

Parijs is natuurlijk dé stad van de mode, en dat voel je in alles. Alle grote modehuizen zijn hier gevestigd en elk seizoen is er Paris Fashion Week! Als mode-student is dat echt een droom. De opleiding is supertechnisch: ik leer haute couture kleding maken, van ontwerp tot patroon en uiteindelijk het naaien. Vooral het patroontekenen vind ik moeilijk, omdat het heel precies werk is – een millimeter fout betekent opnieuw beginnen! In het eerste jaar leer ik vooral de basis. Volgend jaar krijg ik meer ruimte voor mijn creativiteit.

Toen ik hierheen verhuisde, zocht ik een uitdaging. Die heb ik zeker gevonden. Ik blijf nog 2,5 jaar in Parijs wonen. Natuurlijk mis ik soms mijn familie, vrienden en vriend in Nederland, maar gelukkig is het maar 2,5 uur met de trein van Gare du Nord naar Rotterdam.

Na negen maanden heb ik een fijn leven opgebouwd hier, en ik ben echt gelukkig, ook al is het soms zwaar. Ik ben tevreden met mijn keuze.

In het begin fietste ik naar school, maar daar ben ik mee gestopt. Het verkeer is chaotisch en vaak gevaarlijk. Je deelt vaak het fietspad met bussen en rijdt tussen auto's door. Elke keer als ik veilig

aankom, ben ik opgelucht. Gelukkig is de metro ook snel, dus daar maak ik nu vaker gebruik van.

De meeste Fransen die ik ken (zoals mijn huisge-noot) zijn heel vriendelijk, gezellig en behulpzaam. Soms ben ik zo druk met school dat ik vergeet dat ik in zo'n bijzondere stad woon. Maar elke keer als ik weer op pad ga, geniet ik net zoveel als in het begin. Nieuwe dingen wennen snel, dus ik probeer daar bewust bij stil te staan en alles in me op te nemen.

Hopelijk heb ik jullie een leuk inkijkje kunnen geven in mijn leven in Parijs. Misschien binnenkort weer een nieuwe update!?

Liefs, Julia Mees

juliamees@gmail.com

LBG Hotel Group verder als Townhouse Hotels BV

Onlangs werd bekend dat de Nederlandse Investeringsmaatschappij European Hotel Capital een meerderheidsbelang heeft genomen in de LBG Hotel Group. EHC wordt geleid door ons bestuurs-lid Joost Mees.

De Maastrichtse hotelonderneming LBG Hotel Group gaat verder onder de naam Townhouse Hotels, tot nu toe veruit het succesvolste merk binnen het portfolio van LBG. „Met Townhouse Hotels hebben we een bijzondere formule, die mensen over de hele wereld aanspreekt”, zegt medeoprichter Rino Soeters van de LBG Hotel Group. „Wij brengen de stad, of beter gezegd, de omgeving van het hotel naar binnen. Gasten overnachten niet bij ons, wij geven ze het gevoel dat ze bij ons logeren. Onze nieuwe investeerder is verliefd geworden op het product. Daarvoor ziet hij ook businesswise de meeste kansen. Townhouse Hotels is sowieso een naam die je over de hele wereld kunt gebruiken.

Vorige week werd bekend dat de Nederlandse investeringsmaatschappij European Hotel Capital een meerderheidsbelang heeft genomen in de LBG Hotel Group. De Maastrichtse onderneming omvat op dit moment nog verschillende hotelconcepten in Maastricht, Amsterdam, Eindhoven en Den Haag. In deze laatste stad werd vorige week het tweede laagdrempelige Townhouse Hotel in Nederland – na Maastricht - geopend.

Enorme expansie

Met European Hotel Capital aan boord maakt het Maastrichtse bedrijf zich op voor de enorme expansie, die zich de komende jaren moet gaan voltrekken. In Nederland, maar wellicht ook in andere Europese landen. De eerstvolgende mijlpalen die op de planning staan zijn de opening van het viersterren plus The Ald Hotel in Den Haag met 91 kamers en hotelappartementen, centraal gelegen tussen het Centraal station en het Binnenhof en de uitbreiding van Hotel Mariënhage in Eindhoven met 54 luxe kamers.

De Maastrichtse hotelgroep - Rino Soeters en zijn collega Ralph Meijs blijven aandeelhouder - hoopt over zes jaar achttien tot twintig nieuwe Townhouse Hotels geopend te hebben. In Nederland, al wordt ook heel nadrukkelijk gekeken naar het buitenland. „Op dit moment liggen er al plannen om uit te rollen in een aantal grote steden in de Duitse deelstaat Noordrijn-Westfalen.”

Grote naam

European Hotel Capital wordt geleid door Joost Mees, een grote naam in de Nederlandse hotelwereld. Hij zal als strategisch partner de slagkracht van de organisatie gaan vergroten. “De ambitie van het bedrijf is om hiermee zijn positie in de hospitality-sector verder te versterken en innovatieve groei te realiseren”, aldus LBG Hotel Group.

Mees was in het recente verleden onder meer directeur Hotels Benelux bij Colliers. De afgelopen twintig jaar begeleidde hij meer dan 75 hoteltransacties in West-Europa, met een totale transactiewaarde van ruim 2 miljard euro.

De andere nieuwe aandeelhouder, Lucas Drewes, afkomstig van easyHotels Benelux, gaat in zijn rol als algemeen directeur richten op de verdere uitbouw van het portfolio. Ook Soeters en Meijs blijven op dit punt actief. Zij krijgen tot taak het concept van de hotels nog bekender te maken bij onder andere investeerders, vastgoedeigenaren en banken.

Booming business

European Hotel Capital is onder meer gespecialiseerd in vermogensbeheer en in de aankoop van nieuwe hotels, werkt samen met een groot aantal partners in de wereld van het hotelvastgoed en hospitality management.

De hotelmarkt is wereldwijd stevig in beweging. Grote beleggers hebben zich in het post-covid-tijdperk gestort op de verwerving van zowel nieuwe als bestaande hotels. Veel hotels van eigenaren op leeftijd zijn niet meer van deze tijd en staan te koop. Bijvoorbeeld omdat zij de kosten, die zij moeten maken om concurrerend te blijven niet meer kunnen opbrengen. Tegelijkertijd is er een beweging die maakt dat er steeds minder mogelijkheden zijn om nieuwe hotels te ontwikkelen. Investeren in bestaand vastgoed is dus een economische tak van sport die *booming* is.

-Maarten van Laarhoven in de Limburger-

Prof. dr. Barend Mees: innovator en verbinder in de vaatchirurgie

10 januari 2025

De titel professor prijkt inmiddels een jaar voor zijn naam. Voor prof. dr. Barend Mees betekent deze mijlpaal vooral doorgaan met wat hem al zijn hele carrière drijft: opereren, innoveren en inspireren. Op 10 januari spreekt hij zijn inaugurele rede uit: “Vascular Repair and Regeneration: Bridging Innovation, Training and Personalized Treatment.” Achter deze ietwat technische titel schuilt een verhaal over bruggenbouwen en grootse dromen – moonshots, zoals hij ze noemt. Het zijn die dromen en ambities die Barend Mees als breed georiënteerde vaatchirurg drijven om niet alleen de zorg te verbeteren, maar een blijvende impact te realiseren op de gezondheid van mensen.

Maanlandingen

Grote, ambitieuze doelen die in eerste instantie onhaalbaar lijken maar door innovatie en samenwerking toch binnen bereik kunnen komen, ook wel *moonshots* genaamd. Voor Barend Mees zijn het juist die doelen en dromen die hem uitdagen. Zijn grootste droom? “Een van mijn mentoren zei ooit: ‘Onze ultieme ambitie op gebied van onderzoek is het overbodig maken van ons eigen vak.’ Dat idee is me altijd bijgebleven,” vertelt hij. “In een perfecte wereld zouden mensen geen chirurgische zorg nodig hebben.” Of het ooit zover zal komen? Het klinkt nu nog best ver weg, maar was dat niet wat men destijds ook dacht over landen op de maan, voordat Armstrong het voor elkaar kreeg in 1969? Het verklaart immers de herkomst van de term ‘moonshot’.

Mees zet zich met zijn hoogleraarschap in voor vooruitgang op het gebied van vasculaire regeneratieve geneeskunde, waarmee beschadigd weefsel hersteld kan worden op celniveau. Hij combineert dit met klinische innovaties, zoals gepersonaliseerde stents die exact op maat gemaakt worden voor patiënten, waardoor de behandeling duurzamer wordt en de kwaliteit van leven verbeterd.

Passie voor precisie

Als we het dan toch over dromen hebben: een jongensdroom was het voor hem niet, om vaatchirurg te worden. Met een opa als huisarts, zat er wel degelijk iets in de genen en was de keuze voor Geneeskunde na de middelbare school snel gemaakt. “Tijdens mijn studie was ik niet overdreven geïnteresseerd in vaten. Totdat ik als afstudeerstudent betrokken raakte bij vaatonderzoek in het laboratorium. Het bleek een wereld te zijn waarin ik me thuis voelde,” vertelt hij. “Het was pure celbiologie, gecombineerd met de menselijke kant van chirurgie. Dat trok me enorm aan.” Chirurgie past bij mij. Het is nog steeds voor een deel handwerk, ik houd van precisiewerk. Het repareren van bloedvaten, van de tenen tot aan de kruin, past daar heel mooi bij.”

Als chirurg combineert Mees nu verschillende rollen: hij opereert, doet onderzoek, geeft onderwijs en werkt op de poli. “Ik hou van die veelzijdigheid,” zegt hij daarover. “De ene dag sta ik in de operatiekamer, de andere dag is gevuld met afspraken met patiënten en de volgende dag geef ik les of ben ik bezig nieuwe technieken te ontwikkelen. Dat is toch fantastisch!” Ook de patiënten zelf zijn een belangrijke motivatie. “Vaak zijn het oudere mensen die al een heel leven achter zich hebben,” legt hij uit. “Ze zijn vaak enorm dankbaar, ook al is het niet altijd mogelijk om ze volledig te genezen. Dat menselijke aspect maakt dit vak zo bijzonder.”

Van Australië naar Maastricht

Voordat Barend Mees zijn thuis vond in Maastricht, deed hij internationale ervaring op in onder andere Italië en Australië. “Australië was een geweldige tijd, maar als gezin wilden we terug naar Nederland vanwege de Europese manier van leven,” vertelt hij. “Maastricht kende ik eigenlijk niet, maar toen ik hoorde over het **aortaprogramma** van het MUMC+, was ik direct enthousiast en ik wist dat ik daar wilde werken. Het was op dat moment uniek in zijn soort in Nederland, door de intensieve samenwerking van alle specialismen die zich met aortazorg bezighielden, samengebracht onder één dak in het **Hart+Vaat Centrum**.”

Inmiddels voelt hij zich volledig thuis in Maastricht en het Maastricht UMC+, waar de combinatie van een sterke klinische focus en toegang tot geavanceerde technologie een ideale voedingsbodem biedt voor zowel patiëntenzorg als innovatie. “Hier kunnen we zowel lokaal impact maken als internationaal een leidende rol spelen,” zegt hij.

Innovatie en menselijke zorg gaan hand in hand

De kern van Mees' werk draait om **reparatie** en **regeneratie**. “Reparatie betekent dat je beschadigde bloedvaten herstelt of vervangt, zoals bij een aneurysma. Regeneratie gaat een stap verder: we gebruiken technieken zoals genetische therapieën om weefschade op celniveau zichzelf te laten herstellen,” legt hij uit.

Maar innovatie is niet alleen een kwestie van technologie. Voor Mees staat de menselijke kant minstens zo centraal, zoals in de palliatieve zorg. “Bij vaatlijden in de palliatieve fase gaat het niet alleen om medische oplossingen, maar ook om wat de patiënt echt wil. Het maken van duidelijke afspraken en aandacht voor kwaliteit van leven kan een enorm verschil maken,” zegt hij. Onlangs ontving zijn team een subsidie om beter in kaart te brengen wat patiënten in de palliatieve fase nodig hebben. “Palliatieve zorg wordt vaak geassocieerd met het einde van het leven, maar dat is een misvatting. Het gaat vaak om mensen die nog een tijd in deze fase kunnen leven. Het is ook onze taak om hen daarin zo goed mogelijk te begeleiden.”

Verbindende rol

De titel van zijn oratie mag dan technisch klinken, het woord ‘bridging’ is volgens Mees de kern. “Ik wil een **verbindende** rol spelen, zowel nationaal als internationaal,” legt hij uit. Dit is ook de gedachte achter een bijzondere bijeenkomst die hij vrijdag voorafgaand aan zijn inauguratie organiseert. In plaats van een symposium te organiseren, nodigt hij alle zestien andere vaatchirurgen-hoogleraar in Nederland uit om samen te komen. “We hebben zo’n bijeenkomst nog nooit gehad. Het is een kans om ideeën en gedachten uit te wisselen en samen plannen te maken voor de toekomst,” zegt hij. Het is tevens een belangrijke bijeenkomst voor een van zijn andere dromen; het landelijke **consortium Aneurysm-NL**, waarvan hij een van de leiders is. Dit consortium moet een landelijk platform en samenwerking worden die zorg en kennis op aneurysma gebied centraliseert. “We kunnen nog zoveel bereiken als we onze krachten bundelen.”

Nieuwe generatie opleiden

Bruggenbouwen doet Mees ook tussen generaties. Als **opleider** van jonge chirurgen aan de Universiteit Maastricht is hij wekelijks in de weer met chirurgen in opleiding, om hen voor te bereiden op de uitdagingen van de toekomst. “De nieuwe generatie moet niet alleen technisch vaardig zijn, maar ook flexibel en innovatief kunnen denken,” zegt hij. Zijn werkzaamheden als trainer lopen zelfs door tot in zijn eigen garage thuis. Hier bedacht en ontwikkelde hij de mazeBox, een apparaat om endovas-

culaire technieken en operaties te trainen. “Het is een soort simulator, maar dan analoog, zonder software, en juist daardoor heel praktisch en toegankelijk.”

Barend Mees kijkt met optimisme naar de toekomst. “De vaatchirurgie is een geweldig vak, met veel nieuwe technologie. Met intensievere samenwerking en innovaties op zowel klinisch als onderzoeksgebied moeten we belangrijke stappen zetten in het verbeteren van de resultaten van onze interventies en daarmee de kwaliteit van leven voor onze patiënten.” Zijn oratie belooft een inkijkje in de nieuwste ontwikkelingen binnen de vaatchirurgie, maar vooral een inspirerend verhaal over hoe ambitie en verbinding ons dichterbij een betere gezondheidszorg kunnen brengen.

Negen onvergetelijke weken in Zuid-Afrika

Op 23 augustus 2024 vertrok ik voor tien weken naar Zuid-Afrika, naar Marataba, een particulier beheerd gedeelte van het ‘Marakele National Park’ gelegen in de provincie Limpopo. Na een lange vlucht naar Johannesburg en een behoorlijke autorit kwam ik een dag later aan op het tentenkamp waar ik met 4 andere Nederlandse jongeren zou gaan verblijven. Wij gingen namelijk allemaal vrijwilligerswerk verrichten voor het Marataba conservation team. Het werd een geweldige ervaring!

Conservation team

Onder begeleiding van twee rangers heb ik negen weken lang meegelopen met het conservation team van Marataba. Tijdens deze negen weken is er hard gewerkt, maar ook tijd genomen om geweldige dingen te zien en herinneringen te creëren. Elke week werd er standaard vijf dagen gewerkt waarbij het soms voorkwam dat je in het weekend ook nog aan de bak moest. Onze taken varieerden natuurlijk van de meest spannende opdrachten tot de dagelijkse “to do’s”: van neushoorns transporteren naar een ander park, cheetahs traceren, tot de auto (bakkie) wassen of de wegen vrij maken. Behalve fauna hielden we ons ook veel bezig met het bevorderen van de kwaliteit van de flora. Hele dagenlang hebben we ge“brushpacked”. Dit is een manier om van dode grond weer een mooie grasvlakte te maken. Eerst moesten we dan met ijzeren palen de grond omwoelen om er daarna zaden, olifantenpoep en doornen op te zaaien. Na het regenseizoen zou er dan weer mooi gras moeten gaan groeien.

Hoewel elke dag anders liep qua werk, werd er wel een ritme aangehouden. Om 6:40 uur reed ons bakkie elke ochtend weg van het tentenkamp het reservaat in, en om 7:00 uur stonden we in de workshop voor de ochtendbespreking, waar we hoorden wat onze dagtaken zouden zijn. Aan het einde van de middag reden we weer via de workshop terug naar het kamp. Daar was het niet alleen maar relaxen. Elke dag was één van ons de kok en een ander de afwasser en tevens vuurstoker. Het water werd natuurlijk niet vanzelf warm. Dit betekende in de ochtend dus ook om 5:00 op zodat er warm kon worden gedoucht. Deze taken werden om de dag gerouleerd en zo runden we met z’n vijven ons tentenkamp. In het weekend werden er meestal game drives georganiseerd, kaarten gelegd, gebraden en biertjes gedronken.

Rhino intervention

Mijn negen weken in Marataba stonden in het teken van onwaarschijnlijke dingen meemaken. Dat is natuurlijk wat je verwacht van een periode als vrijwilliger in een Zuid-Afrikaans reservaat. En het stelde alles behalve teleur. Helaas kan ik niet de hele kroniek vol schrijven met geweldige ervaringen en moet ik het gelimiteerd houden.

Het allermooiste en gaafste waar wij als vrijwilligers aan mee mochten werken was toch wel echt de 'Rhino Intervention'. Zo'n interventie moet ervoor zorgen dat neushoorns waar het slecht mee gaat weer opknappen. Hiervoor wordt een grote operatie in een razend tempo gepland. Er wordt een helikopter, dierenarts en aanhangwagen ingeschakeld. Er wordt dan met die helikopter gezocht naar de betreffende neushoorns, en vanuit die helikopter verdooft de dierenarts ze. In ons geval waren het er twee, namelijk een volwassen mannetje en een jonge neushoorn. Na de pijl te hebben geschoten, voerde de dierenarts enkele medische snelle tests uit en zorgde voor een soort van sedatie. Hierna mochten wij samen met lokale medewerkers de grote neushoorn de aanhangwagen in duwen en trekken. Nadat we beide neushoorns succesvol en veilig in de transportwagens hadden gekregen, werden ze naar de 'boma' gebracht. Dit is een klein afgesloten gebied binnen het reservaat, waarin zieke of verzwakte dieren opgevangen en behandeld werden. Deze hele operatie (van begin tot eind) was een van de meest indrukwekkende dingen die ik heb meegemaakt (foto 1).

Wilderness trail

Naast de 'rhino intervention' was er nog een onderdeel van de negen weken, dat ik heel indrukwekkend vond. Dit was de vierdaagse wilderness trail. In het meest afgelegen gebied van het park, met een rugzak van 25/30 kilo, hebben we 4 dagen rondgelopen en onze ogen uitgekeken. We sliepen op een yogamat, onder de sterren, zonder tent en met het geluid van de natuur. Onze groep werd met drie begeleiders op een dinsdag afgezet met de afspraak om op zaterdagochtend op dezelfde plek opgepikt te worden. Niemand behalve de drie begeleidende rangers mocht een telefoon meenemen. Dit zorgde ervoor dat je tijdens het lopen de hele dag over allerlei dingen begon na te denken. Er mocht niet gekletst worden, aangezien we onwijs alert moesten blijven. Elke dag werd het kamp door iedereen samen opgezet. We moesten ons eigen hout verzamelen, water halen en filteren, eten voorbereiden en een platte ondergrond vinden voor onze yogamat. Hoewel de hele dag door de afgelegen natuur lopen al ongekend is, waren de nachten nog specialer. Elke nacht had iedereen namelijk een 'nightshift' van anderhalf uur. Tijdens deze anderhalf uur zorgde je dan voor de veiligheid van het kamp. Als een soort bewaker liep je rond met je zaklamp en luisterde je aandachtig naar de geluiden van de natuur en zat af en toe alleen bij het kampvuur. Intense stilte met niks om je bezig te houden buiten je gedachten. Het was spannend maar ook megavet tegelijkertijd.

Prachtige dingen meemaken is dus zeker gelukt. Daar ben ik ook heel erg tevreden mee. Maar waar ik misschien wel het meest blij mee ben, zijn de nieuwe vrienden die ik heb gemaakt. Vrienden om nog heel lang mee te praten over deze ervaring. Vrienden met onwijs leuke herinneringen. Vrienden voor het leven.

Ik wil graag het Van der Dussen van Beeftingh Fond heel hartelijk bedanken voor de mooie bijdrage aan deze onvergetelijke ervaring.

Lode Mees,
lodemees@hotmail.com

Lode helemaal rechts op de foto met vrienden

GECOMBINEERDE ACHTERNAMEN EN NIEUWE MEZEN

Door Marten Mees (1946), oud-advocaat-belastingkundige

Inleiding

Dit is een ingekorte versie van het artikel dat als PDF geplaatst is of zal worden op de website www.familiemees.com, de pagina 'Van en over Mezen'. Zie voor voorlichting de folder 'Uitbreiding naamkeuze: gecombineerde achternaam' (PDF) met infographic op de website van het ministerie van Justitie en Veiligheid.

De ouders van een in 2024 of 2025 geboren kind wisten het al: zij konden ervoor kiezen om hun kind een gecombineerde achternaam te geven. Dat is een combinatie van de achternaam van de vader en die van de moeder in een vrij te bepalen volgorde. De achternaam wordt ook wel 'familienaam' en 'naam' (sec) genoemd en de juridische term ervoor is 'geslachtsnaam'. De voor het eerste kind gekozen achternaam wordt automatisch ook de naam van volgende kinderen van hetzelfde ouderpaar. Voor hen geen keuzemogelijkheid, geen verschillende achternamen voor die kinderen.

In de voorbeelden hierna verschijnt alleen het 'normale' geval van een moeder en de biologische vader die ook juridisch de vader is hetzij door huwelijk of geregistreerd partnerschap met de moeder hetzij door erkenning van het kind (vóór de geboorte of erna bij de aangifte). De aanhalingstekens plaats ik maar om klachten over discriminatie en kortzichtigheid van het lijf te houden. Ik ga niet in op gecombineerde achternamen bij andere samenlevingsvarianten met kinderen, bij adeldom, bij adoptie en in internationale situaties.

In de Spaans- en Portugees-talige wereld, die voornamelijk bestaat uit het Iberisch schiereiland en Midden- en Zuid-Amerika, heeft iedereen vanzelf een gecombineerde achternaam, die ook in het paspoort of op de identiteitskaart staat. In die wereld staat bij mijn weten de naam van de vader altijd als eerste. In België bestaat al sinds 2014 dezelfde keuzemogelijkheid als nu bij ons (naam vader, naam moeder, beide namen in zelf te bepalen volgorde).

Achtergrond van gecombineerde achternamen

In de memorie van toelichting bij wetsvoorstel 35.990 voor de introductie van de gecombineerde geslachtsnaam is te lezen dat wordt tegemoetgekomen aan de toenemende vraag vanuit (een deel van) de samenleving naar meer keuzevrijheid in het naamrecht. Over de functie van de naam wordt het volgende gezegd. Het hebben van een naam is belangrijk, zowel voor mensen individueel als voor de samenleving. De voortschrijdende informatisering en het gebruik van nummers ter identificatie, zoals het Burgerservicenummer, doen daaraan niet af. (...) Een naam is nog steeds een belangrijk onderdeel van de identiteit van een persoon, zeker in het maatschappelijke leven. Dat wordt ook erkend in mensenrechtenverdragen. (...) Een naam is ook een symbool van saamhorigheid en zegt iets over bijvoorbeeld tot welk familieverband een persoon behoort. Uit de jurisprudentie van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) komt naar voren dat ook het hof namen beschouwt als een middel van identificatie en binding met een bepaalde familie. (...) Met een gecombineerde geslachtsnaam kan de verbondenheid met beide ouders tot uitdrukking worden gebracht.

Spelling: geen verbindingsstreepje – Niet te onderscheiden van dubbele namen

Gecombineerde achternamen worden gespeld zonder verbindingsstreepje (koppeltteken) tussen de twee namen, net als de bestaande dubbele achternamen, zoals Dorhout Mees. In de traditionele gecombineerde naam van een getrouwde vrouw, minder gangbaar geworden, staat wél een verbindingsstreepje (bijvoorbeeld in Mees-Everts, mijn moeder). Dat streepje zien we ook in overlijdensadvertenties als aanduiding van een echtpaar.

Aan de spelling zonder verbindingsstreepje is niet te zien of een uit twee delen bestaande naam een klassieke dubbele naam is ('meervoudige geslachtsnaam') dan wel een nieuwe gecombineerde naam. Sterker nog, twee namen zonder verbindingsstreepje kunnen zowel een dubbele naam zijn als een gecombineerde naam. Als bij wijze van voorbeeld een ouderpaar waarvan de man Dorhout (sec) heet en de vrouw Mees, zijn kinderen de gecombineerde naam Dorhout Mees zou geven, is deze niet te onderscheiden van de sinds 1868 bestaande dubbele naam Dorhout Mees.

Overigens is Dorhout (sec) geen uitgestorven naam en zou het dus realiteit kunnen zijn. Mij is zelfs een familie bekend waarvan de oudste dochter met een Dorhout trouwde en de jongste dochter met een Mees.

Ook komen voor ouderparen met identieke achternamen. Onze stamboom vermeldt vier echtparen Mees-Mees, die ik noem in de volledige versie van dit artikel. Een logische en mijns inziens onvermijdelijke consequentie is dat zo'n ouderpaar hun kinderen nu de gecombineerde naam Mees Mees mogen geven (zonder verbindingstreepje).

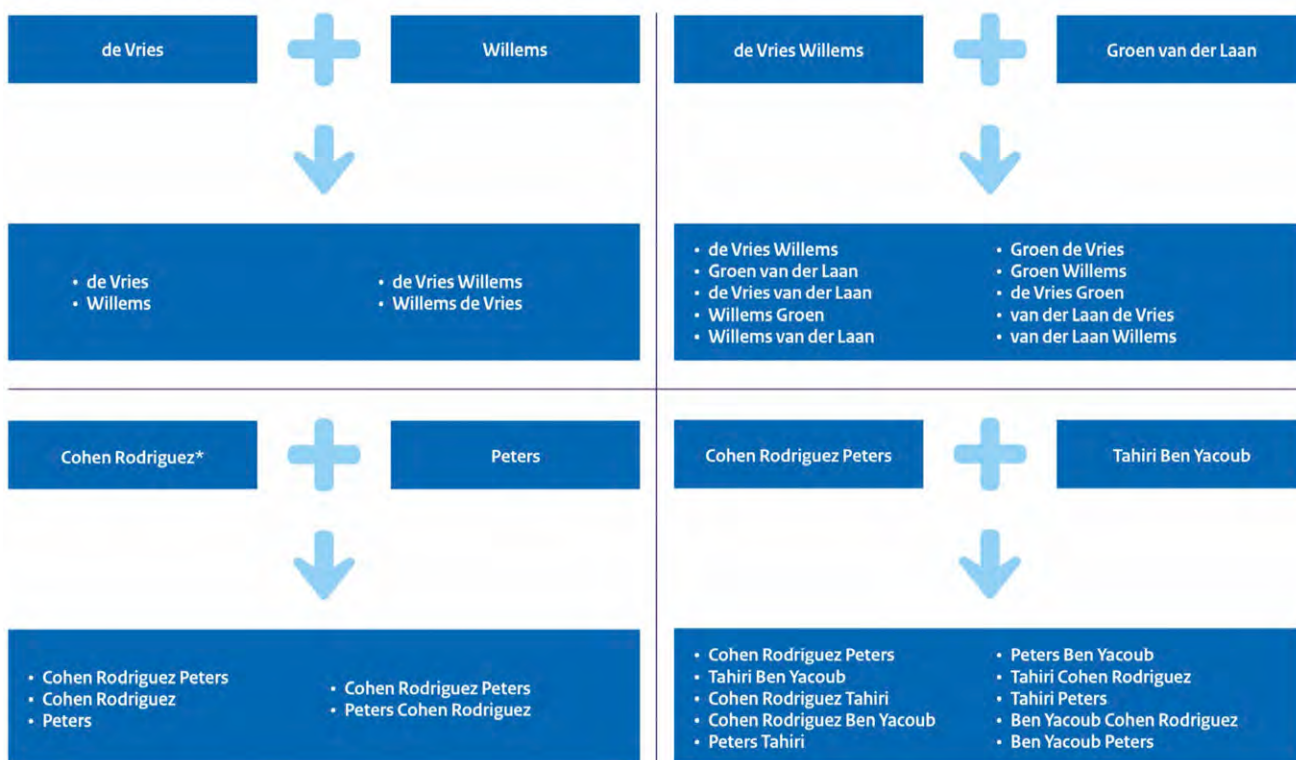
Volgorde geslachtsneutraal – Vrije keuze

Bij een gecombineerde achternaam is de volgorde geslachtsneutraal. De ouders kunnen de naam van de moeder als eerste kiezen en die van de vader als tweede. In het voorbeeld van zo-even – vader Dorhout en moeder Mees – wordt het dan Mees Dorhout.

Geslachtsneutraliteit kennen we sinds 1998 van de toen geïntroduceerde mogelijkheid om te kiezen voor de naam van de moeder in plaats van die van de vader. De voornaamste reden voor deze wijziging was dat het ontbreken van een keuzemogelijkheid in strijd was met het beginsel van gelijke behandeling van mannen en vrouwen. Ook toen werd de keuze voor het eerste kind bepalend gemaakt voor volgende kinderen. Ook toen geen verschillende achternamen voor kinderen van hetzelfde ouderpaar.

Welke combinaties zijn mogelijk?

We geven een aantal voorbeelden van de mogelijkheden met een gecombineerde achternaam.

* De meeste mensen hebben een enkele achternaam maar het komt ook voor dat iemand nu al een dubbele achternaam heeft. In dat geval worden deze namen gezien als 1 achternaam.

Kinderen van ouders met een gecombineerde achternaam

Maximaal kunnen twee namen doorgegeven worden. Als bijvoorbeeld de vader een gecombineerde naam heeft (stel XY) en de moeder een enkelvoudige naam (stel Z), moet bij combinatie een van de twee delen van de naam van de vader afvallen, naar eigen keuze. De mogelijke combinaties zijn XZ, YZ, ZX en ZY. Zoals al sinds 1998 kunnen de ouders ook kiezen voor één van hun beider namen, XY of Z. In totaal zijn dat zes mogelijkheden. Of zij bovendien kunnen kiezen voor X (sec) of voor Y (sec), is voor mij niet duidelijk.

Als beide ouders een gecombineerde naam hebben, is het aantal mogelijkheden nog groter. De memorie van toelichting bij wetsvoorstel 35.990 noemt er maar liefst tien. Heeft bijvoorbeeld de vader de gecombineerde naam AB en de moeder PQ, dan kan een kind niet de naam ABPQ krijgen. Het ouderpaar AB-PQ kan kiezen uit een van hun beider gecombineerde namen (AB en PQ) en daar-

naast uit acht andere combinaties, alle bestaande uit één van de twee namen van de vader en één van de twee namen van de moeder. Zie daarvoor de voorbeelden in de infographic van het ministerie van Justitie.

Onmogelijk om te kiezen voor slechts één van de vier namen?

Bij de voorbeelden in de memorie van toelichting voor de situatie dat beide ouders een gecombineerde naam hebben, mis ik de mogelijkheid om één van de vier namen A, B, P en Q, te kiezen als enkelvoudige naam. Dat zou het aantal mogelijkheden vergroten van 10 tot 14. In de volledige versie van dit artikel werp ik de vraag op of dat inderdaad onmogelijk is en waarom dat dan uitgesloten moest worden.

Bestaande dubbele namen

Bij het kiezen van een gecombineerde naam is het uitgangspunt dat bestaande dubbele achternamen ('meervoudige geslachtsnamen') hetzelfde worden behandeld als enkelvoudige namen, omdat ze in de loop van de geschiedenis een eenheid zijn geworden. Een reeds bestaande meervoudige geslachtsnaam kan dus als één geheel worden doorgegeven al dan niet in combinatie met een geslachtsnaam van de andere ouder. Een en ander aldus de memorie van toelichting bij wetsvoorstel 35.990.

Geen zeldzaamheid is dat beide ouders een dubbele naam hebben. Hun kinderen kunnen dan een vierdelige naam hebben. Laten we als fictief voorbeeld nemen een vader Van Haersma Buma en een moeder Korthals Altes. Zij kunnen kiezen voor Van Haersma Buma Korthals Altes (naam van de vader als eerste) en voor Korthals Altes Van Haersma Buma (naam van de moeder als eerste). Ik vond niet de keuzemogelijkheid om van een bestaande dubbele naam de helft te laten vervallen, waardoor het bijvoorbeeld Van Haersma Altes of Korthals Buma zou worden. Mij is niet duidelijk of dat inderdaad niet kan.

Wat gaan genealogen doen?

Gaan mensen met een gecombineerde naam nu opgenomen worden in beide stambomen? Mij is bekend dat het Nederlands Patriciaat hierover nog geen beslissing heeft genomen. Wel zullen in de komende editie van het 'Blauwe Boekje', waarin wij gestaan hebben in de jaren 1917, 1925, 1951 en 1983, kinderen met een gecombineerde naam opgenomen worden bij de familie waarvan de naam als eerste is gekozen. In dat geval is dat de naam van de moeder en worden de kinderen opgenomen bij de familie van de moeder. Daarmee is de mannelijke lijn doorbroken. Je zou verwachten dat die al doorbroken werd vanaf 1998 als gekozen werd voor de naam van de moeder, toen nog als enige achternaam. Het doorbreken van de mannelijke lijn zou dan niet iets nieuws zijn. Ik weet echter niet wat het Nederlands Patriciaat sinds 1998 in het Blauwe Boekje met die gevallen gedaan heeft.

De vraag is of diezelfde kinderen ook opgenomen gaan worden in de stamboom van de vader (als die in het Blauwe Boekje zou komen), ondanks het feit dat ze al staan in de stamboom van de moeder. Aangezien met de gecombineerde naam tot uitdrukking wordt gebracht dat kinderen tot beide families behoren, ligt voor de hand dat dat doorwerkt in de beide stambomen. Met andere woorden, zolang iemand een gecombineerde naam heeft met Mees erin, zou hij in die gedachte in onze stamboom thuishoren, ongeacht of de naam Mees de eerste dan wel de tweede naam is en ongeacht of deze afkomstig is van de vader dan wel van de moeder.

Omgekeerd, wanneer de naam Mees in een volgende generatie vervalt, zou die generatie ook niet meer in onze stamboom thuishoren. Dit was altijd al zo bij de kinderen van wie alleen de moeder Mees heette en zichzelf niet; die kwamen al nooit in onze stamboom. Het is dan in 1998 geslachtsneutraal geworden, maar het principe blijft hetzelfde: de naam bepaalt of iemand in de stamboom komt. Daarom hoort een generatie niet thuis in de stamboom van de vader, zou ik menen, als gekozen is voor de naam van de moeder.

Nieuwe Mezen uit 2016-2023 onder de overgangsregeling

De wetswijziging waarbij de keuzemogelijkheid voor een gecombineerde naam is geïntroduceerd, is in werking getreden per 1 januari 2024. Als overgangsregeling was er gedurende het hele jaar 2024

de mogelijkheid om kinderen geboren in de jaren 2016 tot en met 2023 alsnog een gecombineerde naam te geven. Mijn twee jongste dochters, Anna (1986) en Vita (1988), hebben beiden twee kinderen voor wie de ouderparen gebruikgemaakt hebben van de overgangsregeling. Zij heten nu De Die Mees respectievelijk Bianco Mees. In beide gevallen hebben de ouders gekozen voor de naam van de vader als eerste, die de oorspronkelijke enige naam van de kinderen was, maar ze hadden ook kunnen kiezen voor Mees de Die respectievelijk Mees Bianco. Volgens mijn voorgaande van argumenten voorziene betoog, dat geen doelredenering was, horen zij door de naamswijziging thuis in onze stamboom.

Marten Mees, marten.mees@gmail.com

Machteld Louise Mees – Quarles van Ufford 1927 – 2025

Op 13 April 2025 is onze moeder en weduwe van Henk Mees († 2015) vredig ingeslapen na een liefdevol en voltooid leven. Haar gezondheid was tot op het einde vrij goed en was ze ook op bepaalde momenten helder en gezegend met een goed geheugen. Alle drie haar kinderen (Quirijn, Carien en Ludo) hadden het voorrecht om bij haar te zijn toen ze kwam te overlijden. Ze heeft de laatste jaren na het overlijden van Henk nog lange tijd in ons huis aan de Essenlaan in Rotterdam gewoond, waar wij als gezin sinds 1958 zijn verbleven. Eind vorig jaar verhuisde Moeder naar een verzorgingstehuis dichtbij in Hillegersberg waar zij het heerlijk vond. Ondanks alle hulp aan huis was het alleen zelfstandig wonen niet meer verantwoord. Op paas zaterdag 19 april jl hebben we in kleine familiekring afscheid van haar genomen in Veere in Zeeland waar zij zulke goede herinneringen aan had.

Moeder werd geboren op 29 juni 1927 in Hilversum als jongste dochter van Jhr. L.J. (Jaap) Quarles van Ufford en Corrie van Bemmelen. Zij was het zusje van broer Boy en zusje Anneke, met wie zij 6 jaar scheelde. Een nakomer zogezegd. Haar vader Jaap Quarles van Ufford was , die wij als kleinkinderen Appa noemde, werkte bij de Nederlandse Handelsmaatschappij en heeft een groot deel van zijn leven als bestuurder in de hockey wereld doorgebracht (Koninklijke Nederlandse Hockey bond, later de FIH). Haar moeder, door ons kleinkinderen Amma genoemd, kwam uit een warm gezin (Moeder's grootvader Henri van Bemmelen was marine officier) waar veel mocht in tegenstelling tot de wat formelere Quarles familie.

Moeder was 13 toen de oorlog uitbrak en heeft die thuis in Hilversum wonend aan de 's Gravelandseweg vrij goed doorstaan, ondanks dat haar vader halverwege de oorlog als gijzelaar werd opgepakt en naar St. Michielsgestel moest, wat hij overigens heeft overleefd. Moeder was geen studiehoudster en besteedde de meeste tijd aan lezen. Haar MMS eindexamen kreeg ze cadeau in 1945 (met zo velen in die roerige tijd). Dat kwam goed uit. Na de oorlog besloot ze Marva te worden (wij hebben haar Marva-pet nog steeds!) en werd ze tewerkgesteld in het Marine-opleidingscentrum in Den Haag aanvankelijk als assistente van Marine psychiater Kees Lely later als assistente van tandarts Jaap Stotijn die de gebitten van de manschappen moest controleren en bijhouden. In 1948 ging Moeder weer in Hilversum wonen. Het was het kroningsjaar van Juliana vol feesten en partijen met mooi uitgedoste heren en dames, waaraan ze volop heeft meegedaan. Haar oudere zus Anneke (voor ons kinderen Akke) nam haar geregeld mee, en zo ontmoette ze veel mensen waar ze haar hele leven nog contact mee had. Zo bezochten

de zusjes Quarles de Olympische Spelen in London in 1948 waar vader Jaap als coach van de herenploeg en bestuurder van de Hockeybond ook aanwezig was. In 1949 vertrok moeder naar Geneve om haar talen te leren, dat vonden haar ouders belangrijk, en vond ze een baan bij de Internationale Vluchtelingen organisatie van de VN die net was opgericht, waar ze voornamelijk administratief werk deed. Ze had daar in Geneve een heerlijke tijd, de VN betaalde goed dus veel ruimte voor concerten, weekenden weg, skien in de Alpen, hoewel ze van dat laatste na een voor haar traumatische afdaling niet meer moest hebben. Moeder was niet sportief aangelegd, en ook in haar latere leven had ze weinig op met sport hoewel ze altijd als supporter van haar kinderen, en echtgenoot Henk die ook in de hockeywereld actief was, vooraan stond om mee te gaan naar wedstrijden en evenementen. Haar tijd in Geneve als jonge vrijgezelle vrouw van 21-22 was voor haar een hoogtepunt vertelde ze later, en ze sprak van een intens gevoel van vrijheid dat ze daar mocht ervaren.

Na drie jaar Geneve keerde moeder terug naar Nederland en ging werken en wonen in Den Haag eerst bij het kantoor van het Marshall Plan en later bij Amerikaanse Ambassade, afdeling voorlichting. En toen in 1954 ontmoette ze onze vader Henk Mees op een van de vele feestjes. Henk was een man van markante one-liners en wars van geveinsd sentiment, zijn eerste woorden tot haar waren: "Meisje, jij rookt teveel". Twee maanden later vroeg hij haar ten huwelijk, en een kleine twee maanden daarna, op 16 september 1954, bijna 71 jaar geleden, traden zij in het huwelijk. Tijd voor een verlovings was er niet want vader zou in oktober beginnen met zijn nieuwe baan bij Van Oosterzee & Bleeker. Zij begonnen na hun huwelijk in een piepklein flatje aan de Statenweg in Rotterdam en verhuisden spoedig na de geboorte van Quirijn naar een verdieping in de Prinses Julianalaan in Kralingen, en hebben uiteindelijk in 1957 na de geboorte van Carien het huis aan de Essenlaan gekocht. Moeder kreeg van vader, opgegroeid in een familie van verstandige en zuinige bankiers, een strak budget opgelegd: in het eerste jaar alleen een nieuwe keuken, en vervolgens ieder jaar iets (die keuken is overigens nooit vervangen behoudens een opknapbeurtje hier en daar).

Zo begon voor Moeder als echtgenote van Henk Mees het leven in Rotterdam waar ze vanaf 1954 heeft gewoond. Zij was huisvrouw en vond een goed georganiseerd thuisfront belangrijk. Iets waar wij als kinderen (geboren in 1955, 1957 en 1960) de vruchten van hebben kunnen plukken. De vroeg Rotterdamse tijd van de jaren 60 en 70 van de vorige eeuw heeft Moeder wel eens beschreven als de gouden jaren, waarin het gezin hecht was met veel vriendjes, vriendinnetjes, sport en gezelligheid, wandel vakanties in de Zwitserland en in de zomer naar Noordwijk en Domburg waar de neven en nichten Quarles (Noordwijk) en Mees (Domburg) ook waren. Tijdens de opbouw-jaren na de oorlog leek en was het leven zorgeloos met kinderen die allen uitvlogen na het Montessory Lyceum in Rotterdam zonder veel problemen te hebben afgerond. Als vrouw van Henk Mees speelden recepties, maar ook begrafenissen, jubilea een belangrijke rol. Als sterk koppel waren ze er altijd bij. Ook als ze geen zin hadden riep de plicht. Vooral vader vond het belangrijk en waarschijnlijk ook gezellig en nuttig. Het paste naadloos bij hun beider belangstelling voor anderen. Kiezen (en tijd maken) voor je zelf stond niet hoog op de agenda. De familie Mees was voor vader erg belangrijk en daarmee ook voor Moeder. Henk was voorzitter van de Stichting Geslacht Mees, een functie die hij jarenlang heeft vervuld tot 2003 toen Madeline ter Horst-Mees het stokje van hem overnam. Bij alle familie gelegenheden was moeder erbij. Ze vond dat vanzelfsprekend en steunde onze vader in alles wat hij deed. Voor Moeder lagen andere uitdagingen klaar terwijl vader bezig was met zijn werk in de Rotterdamse verzekeringswereld naast zijn leven als hockey bestuurder (eerst bij Victoria, daarna District Zuid Holland). Moeder was betrokken bij liefdadigheid (Tesselschade) en zorgde voor anderen die het minder getroffen hadden. Tijdens de jaren 70 was ze lid van het Rotterdams bestuur van het Nederlands Studenten orkest dat jaarlijks optrad in de Doelen in Rotterdam en elders. Alle orkestrerende studenten werden ondergebracht bij families in Rotterdam en een aantal jaren ontvingen vader en moeder de hele ploeg na afloop van het concert in de Doelen, op de Essenlaan in Rotterdam voor soep en broodjes. Moeder was dan in haar element. Ze hield van gezelligheid en ontving graag mensen. Ze had veel vriendinnen waar ze uren mee aan de telefoon kon doorbrengen en hield van clubjes (bijbelkring, bridge). De jaren 80 en 90 van de vorige eeuw waren voor vader en moeder een tijd waarin hun kinderen uitwaaiden naar verre oorden. Eerst Carien met man Wiet naar London in 1982 waar ze nog steeds wonen, toen in 1989 Quirijn met vrouw Jacqueline naar Korea, Filipijnen, Duitsland en inmiddels alweer 25 jaar in Australië. Ludo volgde in 1994 met ruim zeven jaar Indonesië en Singapore, en is sinds het begin van dit millennium weer terug in Nederland. Het hebben van kinderen op afstand zullen ze ongetwijfeld jammer hebben gevonden, maar

ze hebben daar nimmer negatief over geoordeeld. Zo waren vader en moeder. Ze waren positief ingesteld en blij met de kansen voor hun kinderen en hun gezinnen. Bovendien kwamen ze zelf veel op bezoek en genoten ze van het leven overzee dat ze mochten aanraken (London, Manila, Jakarta, Sydney). Met het ruime huis aan de Essenlaan konden ook steeds bezoekende kinderen en hun families blijven logeren. Voor hun kleinkinderen was dat altijd een feest. De onvolprezen Harde Wener taart van Carlier en het Viennetta ijs als toetje zijn blijvende iconen van de Essenlaan geworden voor haar kleinkinderen die het daar nog over hebben. Moeder was altijd de motor die dat allemaal organiseerde en prachtige fotoboeken heeft nagelaten van al die trips naar verre oorden op bezoek bij kind en kleinkind (8 stuks die inmiddels waren gearriveerd). Wij bewaren daar als kinderen warme herinneringen aan. Ook onze kinderen, haar kleinkinderen, weten al te goed hoe bijzonder dat was.

Toen Vader overleed in 2015 stond haar leven al geruime tijd in het teken van zorg voor hem tezamen met hulp aan huis. De Mezen hebben sterke genen (vader werd 92, zijn broer en zuster 96 en 99). Ook de Quarles familie blies zijn partijtje mee (haar moeder Amma werd 97 en haar zuster Anneke 96). Het kon dus niet uitblijven dat ook Moeder een hoge leeftijd zou halen. Dat heeft ze ook gedaan in relatief goede gezondheid tot twee jaar terug toen ze na een beenreuk bedlegerig werd en niet meer kon lopen. Ze is tot op het einde helder geweest en herinnerde zich nog veel van haar vroege jaren. Ze genoot van haar wekelijkse face time gesprekken met Quirijn vanuit Sydney. Ge-steund door haar geloof dat in de loop der jaren steeds belangrijker voor haar was geworden, bracht ze de laatste maanden met veel dankbaarheid door in het verzorgingstehuis in Hillegersberg tot ze in het bijzijn van haar kinderen vredig insliep. Als kinderen zijn we zeer dankbaar dat we Moeder zo lang bij ons hebben gehad. Zij voelde zich een gelukkig en gezegend mens, iets dat ze tot haar laatste momenten bleef herhalen. Dat was ze ook. Toen Vader overleed in 2015 schreven we in deze Kroniek dat zijn prioriteiten altijd lagen bij zijn familie, zijn echtgenote (onze moeder) zijn kinderen, en kleinkinderen. Voor onze Moeder was dat net zo. Sterk, hartelijk, positief en altijd geïnteresseerd, zo was moeder. Zo herinneren we haar en herinneren haar kleinkinderen hun Mima.

Als naschrift hier nog een soort van korte anekdote over de laatste weken die wij als kinderen hebben doorgebracht in ons ouderlijk huis aan de Essenlaan. Toen moeder eenmaal was verhuisd in December 2024, werd besloten het huis op te ruimen en in de verkoop te zetten. Dat proces werd begin april van dit jaar afgerond waarbij Quirijn over was gekomen uit Sydney om samen met ons drieën (met Carien en Ludo) het huis op te ruimen. Moeder zat zeer tevreden dichtbij in haar nieuwe behuizing en konden we regelmatig bezoeken. Dat bleek een vrolijke en heel dierbare tijd. We hebben ons alle drie zeer bevoorrecht gevoeld om zo nog een keer onze gedeelde jonge jaren te herbeleven met zo veel herinneringen, fotoboeken, grote hoeveelheid brieven (incl. kladjes, concepten) van en aan vader en “leidse” stukken uit de jaren 1930 tot 1950, oude meubels, talloze boeken en een hoop oude meuk waar nog veel leuks bij zat. Alles in goede harmonie, en net toen we klaar waren en Quirijn op het punt stond terug te keren naar Australië, was het plots voorbij en bleek dat Moeder's tijd was gekomen. Wie had dat zo kunnen bedenken? Wij hadden ons als kinderen eigenlijk geen mooier afscheid kunnen wensen. Het heeft zo moeten zijn. Einde van een tijdperk, vaarwel Rotterdam!

Ludo Mees (mede namens Quirijn en Carien)
ludomees@gmail.com

100 jaar 't Meezenest te Zoutelande

Onze voorouders, Herman Mees (1880-1964) en Nettie Mees-van Aken (1894-1986) kregen een kleine erfenis te besteden en besloten daarvan een vakantiehuis te laten bouwen in Zoutelande, want daar was het licht zo mooi, aldus de kunstschilder Herman Mees. In 1924 werd het Meezenest gebouwd, boven op het duin, je waande je op de top van de wereld.

Lange warme zomers werd er gebruik gemaakt van dit heerlijke huis, inmiddels al door de vijfde generatie en het hele jaar door. Op onze jaarlijkse vergadering in januari wordt het steeds ingewikkelder om ervoor te zorgen dat ieder de vakantie in Zoutelande kan vieren op het moment dat het hen uitkomt, omdat we met zoveel Mezen zijn.

alcoholische versnaperingen.

Hulde aan iedereen, wat een geweldig Feest!

Op de jaarvergadering van 2025 kregen we allen een lustrumboek, samengesteld uit verhalen en foto's van leden, aangevuld met de beelden van het grootse familiefeest in en om het Meezenest. Deze viering heeft bevestigd, dat wij allen trotse nazaten zijn van Herman Mees en Nettie Mees-van Aken en dat wij samen dit bijzondere bezit zullen onderhouden en koesteren.

Jeanette Valkenburg -Mees
jorismees@hotmail.com

In 2023 besloot de Vereniging Mees-Van Aken dat het lustrumjaar 2024 niet ongemerkt voorbij mocht gaan. Er ontstonden verschillende taakgroepen, waarbij vooral de vierde generatie zich van zijn beste kant liet zien. Eén van de aardigheden van zo'n gezamenlijk "bezit" is het feit dat verre familieleden, verspreid over het hele land wonend, met veelal verschillende soorten bezigheden, een gedeelde verantwoordelijkheid voelen, waardoor de viering van het eeuwfeest al snel in de steigers stond.

Voordat alle haken in alle ogen zaten, is er nog wel heel wat water naar de zee gelopen, maar op 1 juni 2024 hebben wij op uitbundige wijze ons 100-jarig bestaan gevierd. Het hele huis en terrein waren versierd met grote foto's, ook van vroeger, als eerbetoon aan onze voorouders. Er was een fantastische quiz met vragen aangaande o.a. de Mezen geschiedenis en de Zeeuwse tradities. De catering was perfect: taartjes met een afbeelding van het Meezenest erop, een buffet van voor-, hoofd- en nagerechten, inclusief barbecue, dit alles vergezeld door de nodige (al-dan-niet)

Sacha Mees in Bologna via een universiteitsuitwisseling.

De afgelopen zes maanden van september 2024 tot januari 2025 had ik de kans om via mijn universiteit in Utrecht op uitwisseling te gaan naar de prachtige stad Bologna in Italië. Als je nog nooit in Bologna bent geweest, raad ik je sterk aan om te gaan. Het is niet alleen het gastronomische hart van Italië, maar de sfeer is onbeschrijfelijk.

Ik ontmoette veel uitwisselingsstudenten uit verschillende landen en samen hebben we enorm veel beleefd. Aan de Universiteit van Bologna kreeg ik de kans om vakken te volgen binnen hun masterprogramma Geschiedenis. Daar leerde ik veel over de Italiaanse filmgeschiedenis en de invloed ervan gedurende de 20e eeuw. Ik keek *La Dolce Vita* en andere bekende Italiaanse films, analyseerde ze, dacht na over hun thema's en kreeg inzicht in de intenties en doelen van de regisseurs. Daarnaast volgde ik een vak over het hedendaagse Italië, waar ik ontdekte dat het Italië zoals ik het ken eigenlijk nog niet zo lang geleden is verenigd. Ik leerde alles over Cavour, Garibaldi en andere bekende figuren uit de Italiaanse geschiedenis.

Naast studeren door de week, maakten we in het weekend bijna 20 (!) uitstapjes naar verschillende steden, omdat Bologna heel centraal ligt en veel treinverbindingen heeft. De gebouwen in het historische centrum hebben bijna allemaal een prachtige terracottakleur, wat samen met de vaak strakblauwe lucht een warme en gezellige sfeer creëert—want in Italië schijnt de zon bijna altijd.

Wat ik het meest heb geleerd van deze ervaring, is hoe belangrijk het is om te investeren in sociale activiteiten, initiatief te nemen en er vooral volop van te genieten. Omdat vrijwel alle uitwisselingsstudenten het maximale uit hun tijd in het buitenland willen halen, gebeurt er altijd wel iets. Hierdoor leid je een leven waarin je constant nieuwe dingen onderneemt. Dit maakte mijn tijd daar ontzettend vol (op een positieve manier) en gaf me de kans om nog meer te leren over verschillende culturen, zelfs binnen Europa.

Wat ik het meest waardeer, zijn de geweldige en spontane mensen die ik heb ontmoet en het echte gevoel van

vrijheid dat ik ervaarde—gewoon kunnen doen wat ik wil, wanneer ik wil. Dat, samen met de kans om deze uitwisseling überhaupt te mogen meemaken, is wat ik geluk noem.

Sacha Mees, sachamees@gmail.com

De viering van de 90e verjaardag van Margriet's oom Gerrit, was de aanleiding voor een onvergetelijke reis door Californië en Arizona.

Grand Canyon

Een van de natuurwonderen in de wereld.
Een gigantische rotsvallei met een North Rim en een South Rim.
Circa een miljard jaar oud.
Iedere paar minuten verandert de lichtval.
De kleuren variëren van roze als zalm wit als slagroom en grijs als lava.

Kunstig uitgesneden rotsen als taartpunten met verschillende lagen.
Bij zonsopkomst is de Grand Canyon eerst nog in schemer gehuld.
Geleidelijk aan worden de schaduwen verjaagd door binnenstromend licht.
Alsof een Oerkracht langzaam het licht aan doet.
Wij gingen er met hoge verwachting naar toe en kwamen er als betoverd vandaan.

Jaap mees, 2025

Joshua Tree National Park

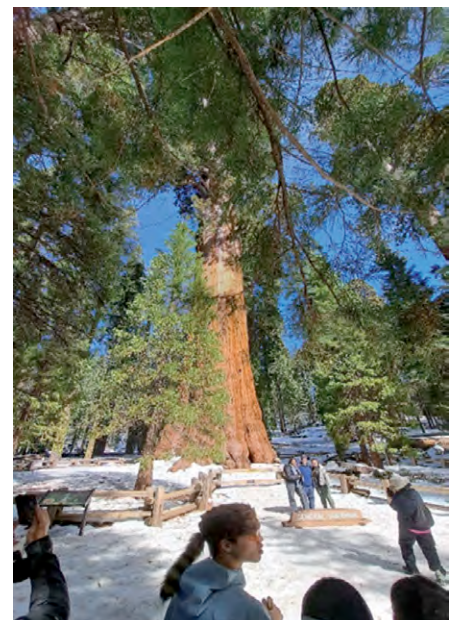

Een ander universum met oneindige horizon,
ronde gigantische gevormde stenen,
Prachtige exotische planten met name
de Joshua Tree floreert overal.
Wollige gele cactussen staan tegen elkaar aangeleund.
Stenen zo grillig, gevormd door wind en
water, de lucht ultraviolet.
Driehoekig meerkantige rotsen, maar vooral ronder dan rond.
Geen rots is hetzelfde, ze lijken op konijnen, schildpadden, olifanten of nog te
ontdekken landschappen.
Het licht is helder gefilterd, de hemel
blauwer dan blauw zijn kan.
Nauwelijks een verdwaald wolkje te zien.
Joshua Tree Park wat ben je met niets vergelijkbaar onvoorspelbaar en wonderschoon.

Sequoia National Park

Vandaag rijden we hoog de bergen in naar het Sequoia National Park, om de sequoia's te bekijken.
Reusachtige eeuwenoude naaldbomen van soms wel meer dan 80 meter hoog.
Je voelt je verdwaald als Klein Duimpje in een sprookjesbos, waar de bomen tot in de hemel groeien.
De dikke basten kun je met je hand een stukje indrukken, de kurkachtige huid veert licht mee.
Ze staan hoog in de bergen met lagen sneeuw omzoomd en het licht valt op hun roodachtige huid: vandaar Redwoods.
Af en toe wordt er bewust vuur aan hun schenen gelegd, om de zaadjes kans te geven te groeien.
De sequoia's kijken vanuit grote hoogte naar de nietige mens.
Ieder moment denk je te ontwaken uit deze droom over majestueuze giganten uit een andere tijd.

-Jaap Mees, 2025-

Opstijgen, vliegen: Linde Tillmanns over haar route in de muziek

Een tijd geleden schreef ik in de Mezenkroniek over het compositieproces en de opname van mijn allereerste album. Inmiddels is de plaat beschikbaar op zowel vinyl als CD, en hebben we ermee getourd.

Het Van Der Dussen Van Beeftingh Fonds heeft een royale bijdrage gedaan aan mijn crowdfunding om de vinyls, cd's en video-opname van het releaseconcert te financieren, vandaar dat ik deze editie weer in de Kroniek verschijn. Deze keer vertel ik wat er gebeurde nadat we het album hebben opgenomen.

Twee niet aaneengesloten dagenlang ging ik terug naar de studio om de nummers te mixen; dit is altijd een forse klus en eigenlijk nog deel van het artistieke proces. Hier maak je keuzes als: hoe wil ik dat de balans tussen de instrumenten is? Komt alles mooi uit de verf? Wil ik dat het ruimtelijk klinkt, warm, fris,

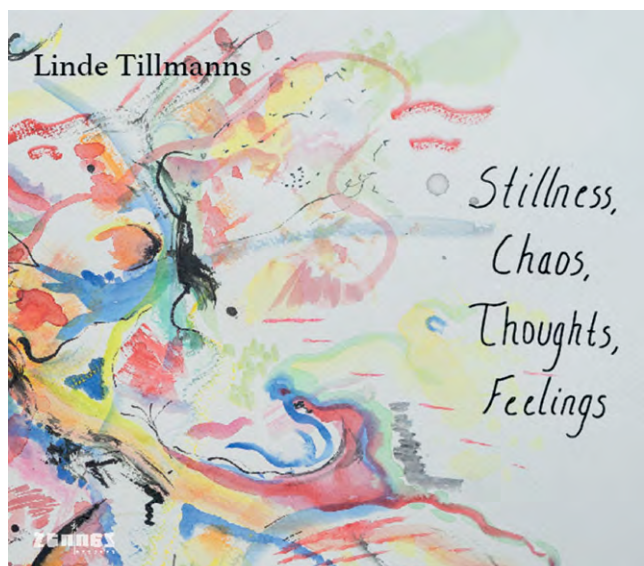
scherp? Met galm erop of niet? Toen dat eenmaal gebeurd was, werd het door iemand anders gemasterd. De 'mastering-engineer' zorgt ervoor dat de muziek een bepaalde kwaliteit, volume en consistentie krijgt op verschillende apparaten; met andere woorden, dat het op een telefoon óók mooi klinkt.

Jazzlabel

Ik vond mijn label: ZenneZ records, een gerenommeerd jazzlabel dat meer albums van jonge artiesten uitbrengt. We stelden samen vast wanneer de singles en de hele plaat online zouden verschijnen. Ondertussen zou John, de eigenaar van het label, proberen om voor mij concerten te boeken en recensies te verwerven. Ondertussen stuurde ik de laatste e-mails uit naar plekken waar ik misschien kon spelen. Ik schilderde de albumhoes en maakte vervolgens het design met de grafisch designer van het label.

Roerige tijd

Het maken en uitbrengen van een album is een lang proces. De opnames waren in februari, maar het zou nog tot de herfst duren voordat we ons eerste concert speelden. Ondertussen was het binnen de familie ook een roerige tijd. Mijn lieve oma, Emma Mees- Kortenbout van Der Sluijs, maakte meerdere kritieke momenten door, om het vervolgens toch weer te winnen van de sluimerende man met de zeis. De hele zomer stonden we op scherp, klaar om als het moest alles te laten vallen waar we mee bezig waren en afscheid te komen nemen. De thuiszorg was er 24 uur per dag. We vierden voor de laatste keer alle feestdagen met haar: Haar eigen verjaardag, waar het haar nog nét lukte om uit bed te komen; mijn moeders verjaardag. Ze werd steeds zwakker. Ik zei steeds meer en steeds vaker dat ik veel van haar houd, een liefkozing die ik steevast terugkreeg. Zoals we gewend waren, mochten we nooit weggaan als we op bezoek waren, want dat vond ze maar saai. Wel kon ze steeds minder aan en kwam het steeds meer voor dat ze in slaap viel terwijl we naast haar zaten, haar hand in de onze. Geleidelijk gleed ze weg. Uiteindelijk was het niet in de zomer, maar op 4 september dat ze haar laatste adem uitblies. Een kleine twee weken later vond de uitvaart plaats.

Tournee

Met haar in gedachten, heb ik haar mooie jurken gedragen tijdens het merendeel van de concerten van onze tour, die gelukkig in oktober en niet in september begon. Met afwisselend trio en sextet speelden we. Amsterdam, Antwerpen, Oldenburg, Aalborg, Berlijn, Dresden, Haarlem, Leiden, Amersfoort, Utrecht. Het was een mooie, volle tour. Het reizen naar het buitenland was natuurlijk erg leuk, en ook onze releaseconcerten in Zaal 100 (Amsterdam) en bij UJazz (Utrecht). Tegelijkertijd liep er een crowdfunding. Die slaagde, waardoor het album een fysieke vorm kon krijgen. Video's van het releaseconcert in Zaal 100 staan inmiddels ook online. Het was voor mij bijzonder om zoveel te spelen met mijn band en voor het eerst muziek bij een label uit te brengen. Het voelt als een teken van groei, een volgende stap in mijn carrière. Tot nu toe heb ik één recensie binnen, hopelijk komen er nog meer. Inmiddels zijn er plannen in de maak voor de volgende release (van een soloalbum) en opname van een nieuwe plaat met trio en sextet. Deze dagen kruip ik weer achter de laptop om een reeks nieuwe concerten te proberen te boeken- ik heb er al een paar in Duitsland staan, Nederland moet ik nog gaan schrijven.

Ik wil het Van der Dussen van Beeftingh fonds nogmaals ontzettend bedanken voor het mede mogelijk maken van dit album, de video-opnames van het concert en de fysieke exemplaren. Cd's en vinyls zijn te krijgen via Bandcamp en mijn muziek staat op alle streamingdiensten (Spotify, Apple music, Tidal)- alles is te vinden onder mijn eigen naam, Linde Tillmanns. Het album heet 'Stillness, Chaos, Thoughts, Feelings'.

Linde Tillmanns
lindemusic@outlook.com

Eerbetoon aan Fientje Mees

Op 30 November 2024 vond het eerbetoon aan Fientje Mees plaats als Rechtvaardige onder de Volkeren door Yad Vashem, vertegenwoordigd door de Vice-Consul van het Israelische consulaat in München. De bijbehorende medaille en de handgeschreven oorkonde voor het redden van Joodse onderduikers tijdens de Tweede Wereldoorlog werden in het bijzijn van haar naaste familie aan Fientjes dochter Arnica Esterl uitgereikt. Door alle omstandigheden is voor een private viering gekozen. Tegelijkertijd is er een persmededeling gedaan, waarin niet alleen deze ongelooflijk moedige daad van Fientje wordt gememoreerd, maar ook naar de historische filmopnames uit de oorlog met daarop Fientje en haar onderduikster in Friesland wordt verwezen. Deze zijn nu door het Friese Filmarchief in samenwerking met het Fries Verzetsmuseum voor het eerst gepubliceerd.

<https://www.friesverzetsmuseum.nl/over-het-museum/nieuws/2024/zeldzame-beelden-tonen-onderduikster-in-friesland>

Verkorte link: <https://t1p.de/dq7q1>

Allard Mees
allardmees@hotmail.com

Arnica Esterl met de Israelische Vice-Consul Kasa Bainesay- Harbor

Miss Me but Let Me Go

Christina Rosetti

When I come to the end of the road
And the sun has set for me
I want no rites in a gloom filled room
Why cry for a soul set free?
Miss me a little, but not for long
And not with your head bowed low
Remember the love that once we shared
Miss me but let me go.
For this is a journey we all must take
And each must go alone.
It's all part of the master plan
A step on the road to home.
When you are lonely and sick at heart
Go to the friends we know.
Laugh at all the things we used to do
Miss me but let me go.

‘Denk nog eens aan mij.’

Farewell Gathering in Memory of Marjolaine Oda Whittaker née Mees

1930 – 2025

‘Denk nog eens aan mij.’
(Think of me sometimes)

Everybody loved Marjolaine – beloved Mother, Auntie, Oma, friend and neighbour. She shone. What stood out about Marjolaine was her love of people, her interest in others and her ‘get up and go’. All her long life she had the enthusiasm and zest to travel, read, meet new people, be creative and follow in the footsteps of her own remarkable mother Oma Net, who always lived by the motto ‘Elke dag is een geschenk’ (Every day is a gift), and who led a strong and close family and kept all doors open, and who was always ready to celebrate good news in style, with food and drink aplenty.

Born in 1930 in Rotterdam, Marjolaine was 9 years old when war broke out. She, her parents and her brothers survived the tough times of the German occupation of the Netherlands. She was a bright schoolgirl who had a formal classical education despite the shortage of teachers at the time.

The daughter of the renowned and accomplished portrait artist Herman Mees, she had a happy childhood, holidaying in Zoutelande, and always laughing that the relentless teasing by her three older brothers made her strong and gave her her sense of humour. They adored her.

‘Denk nog eens aan mij.’

Marjolaine married in 1957 after a whirlwind romance with Tony Whittaker. He was the charming Lancastrian she met on board a ship to Africa when she was on her way to visit her brother in Ghana.

The young couple lived in some exotic locations around the world, and then arrived in Cardiff in 1963 with three little girls. Marjolaine worked as a legal secretary for many years, and the friends she met at work stayed in contact with her for the rest of her life.

After Marjolaine was sadly widowed in 1998, her active mind and interest in art led her to join the U3A where, true to form, she made close and lasting friendships.

Indeed, she never gave up playing bridge which she really enjoyed.

Marjolaine will be so missed. Hers was a full and rewarding life.

Thank you all for coming to pay your respects today.

‘Denk nog eens aan mij.’

Stichting Van der Dussen van Beeftingh Fonds, Familiefonds van de familie Mees.

Doelstelling: Het ondersteunen van leden van de familie Mees.

Waar is de ondersteuning voor bedoeld?

***1-** Voor hulp aan mensen met financiële problemen in het dagelijks leven. Dit is onze eerste focus. Behoeftte aan financiële hulp kan verschillende oorzaken hebben en kan tijdelijk of structureel zijn.

***2-** Voor een bijdrage aan opleiding, cursus, bijscholing, stage of studie(reis).

***3-** Voor een bijdrage aan restauratie of aanschaf van een belangrijk voorwerp of onmisbaar instrument.

***4-** Voor een bijdrage aan een bijzonder doel, zoals bijvoorbeeld een vrijwilligers project op cultureel, kunstzinnig, maatschappelijk of wetenschappelijk gebied, waar een familielid persoonlijk bij betrokken is en die dit, behalve met eigen, praktische inzet ook financieel wil steunen.

***5- Voor een zogenaamd 'Jonge-Mezen-Project'.** Hierbij kunnen jonge Mezen, of kinderen van 'Mees-Moeders', een bijdrage vragen voor een speciaal project op het gebied van bijvoorbeeld kunst en cultuur, wetenschap en extra studie, maatschappelijke projecten en sport. Wij willen jonge Mezen aanmoedigen om de vleugels uit te slaan, de horizon te verbreden, levenservaring op te doen of om zich in te zetten voor anderen.

Wij denken dat Sara Anna Barbara van der Dussen van Beeftingh - Mees, de 'oermoeder' van dit fonds (1797-1880), als ze nu leefde, zich zou verheugen als door haar schenking ook jonge mensen ervaringen opdoen waar ze hun verdere leven plezier van kunnen hebben.

Wie in aanmerking wil komen voor een bijdrage uit het fonds, wordt gevraagd ons liefst een email te sturen met een beschrijving van de situatie en het probleem (in geval *1), de opleiding, cursus of studie(reis) of het project met een inschatting van de kosten, de eigen bijdrage en het tekort, een korte toelichting en motivatie.

Daarna volgt een gedetailleerd traject met het bestuur. In alle gevallen beslist het bestuur. Een verslag(je) in de Kroniek wordt op prijs gesteld.

Met hartelijke familiegroet,

Madeline ter Horst-Mees, voorzitter, madelineterhorst@gmail.com , 0651808268
Joost Mees, penningmeester, joost.mees1@gmail.com

Foundation Van der Dussen van Beeftingh Fund
A Mees Family Fund

Dear family members,

Our family has two family foundations:

The **Mees Family Foundation** (Stichting Geslacht Mees) which, among other things, publishes the annual news Chronicle (Kroniek), keeps our genealogy current, and manages our archive, and connected with this:

The **Foundation Van der Dussen van Beeftingh Fund** a family fund created by Sara Anna Barbara Mees who was married with Peter van der Dussen van Beeftingh and died childless in 1880.

Mission of the latter Fund:

- To help family members who are experiencing financial problems caused by different circumstances, temporary or structural.
- To help family members with the cost of studies, training, or internships, in The Netherlands or abroad, with the purchase or restoration of an object or indispensable instrument, or with a volunteer project of particular significance to the person in question.

You will find more detail in the attachment to this email.

In past years quite a few young family members have been able to realize an ideal with the help of this fund. The Chronicles of the last few years contain reports that show much enthusiasm and satisfaction. Several young people travelled for volunteer projects to Uganda, Kenya, India, Australia; one went to an American high school, a Danish cousin went to Brazil for music and dance training, a Canadian cousin could begin her study in architecture. A Dutch Mees member was accepted in Paris, for *Fashion Design & Technology*, others continued their studies in Antwerp and Rotterdam. In addition, help was provided in cases of other financial problems in daily life.

Who are family members?

Members of the Mees family and children of so-called Mees mothers.

How does it work?

Send an email with a detailed description of your problem or plan, including a first estimate of the cost and your own savings, to madelineterhorst@gmail.com. Then follows a procedure in consultation with the Board of the Fund. All cases are decided by the Board. Currently the Board is represented by:

Madeline ter Horst-Mees, President, madelineterhorst@gmail.com

Joost Mees, Treasurer, joost.mees1@gmail.com

PS-1 This email is sent to all family members from 18 years old on, whose email addresses are known to us.

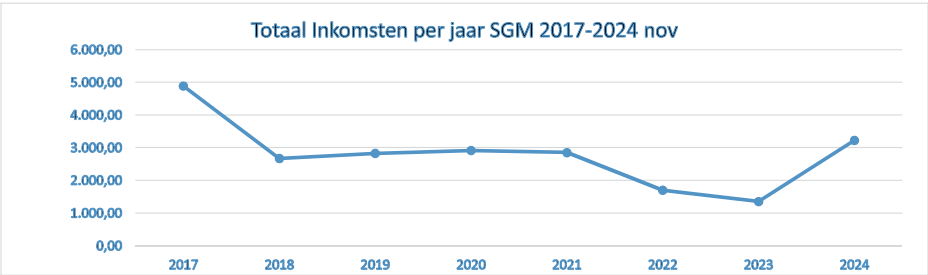
Due to privacy rules the addresses are sent in blind copy. If you think a family member has not communicated her or his email address, please forward this information and send us the right information

PS-2 ALWAYS send all address changes and family news to Hans Mees:

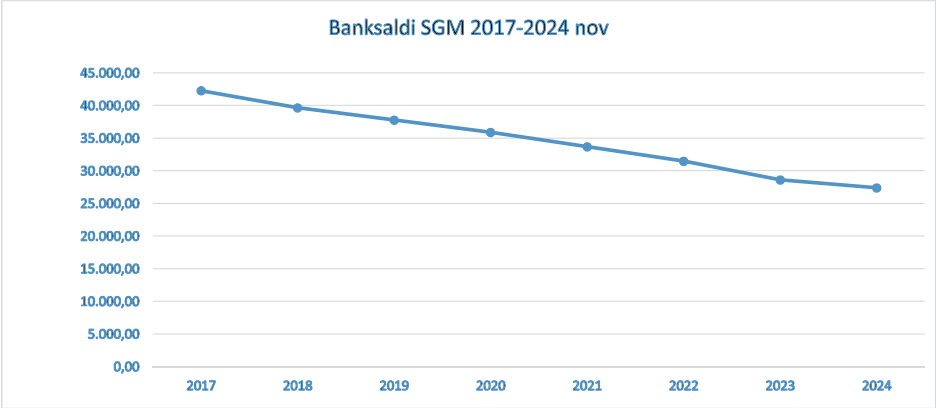
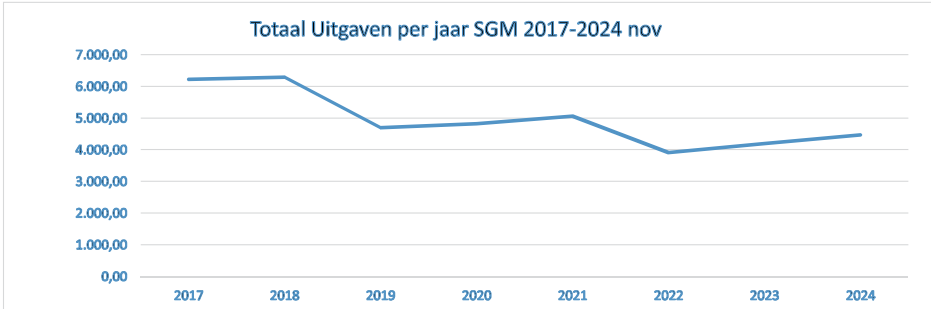
jr.mees@hetnet.nl. Did you forget? Do it NOW!

PS-3 Did something special happen in your family, or do you want to share an idea or opinion, please send it to Jaap Mees: jaapmees@online.nl for the Mees Chronicle. Something to share? Do it NOW!

FINANCIEEL VERSLAG 2024 S.G.M.								
	2017	2018	2019	2020	2021	2022	2023	2024
Inkomsten								
Rente	111,21	5,54	3,93	3,40	6,56	0,00	0,00	0,00
Contributies	4.781,00	2.670,00	2.825,00	2.915,00	2.850,00	1.705,00	1.355,27	3.230,00
Totaal Inkomsten	4.892,21	2.675,54	2.828,93	2.918,40	2.856,56	1.705,00	1.355,27	3.230,00
Uitgaven								
Administratiekosten	191,76	151,50	120,00	116,40	118,50	136,95	172,56	203,16
Kroniek verzenden	3.976,05	4.349,39	1.131,00	1.014,20	946,00	1.032,90	1.058,90	893,50
Kroniek Drukkerij	2.053,08	1.791,56	3.451,80	3.692,43	3.998,38	2.743,52	2.971,15	2.949,59
Overige uitgaven 2024 - Kado								178,90
Reservering Mezendag	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	250,00
Totaal Uitgaven	6.220,89	6.292,45	4.702,80	4.823,03	5.062,88	3.913,37	4.202,61	4.475,15
Saldo	-1.328,68	-3.616,91	-1.873,87	-1.904,63	-2.206,32	-2.208,37	-2.847,34	-1.245,15
Banksaldi per 1.1.2024								
ABNAMRO	43.622,11	776,64	3.154,19	4.276,39	2.368,36	3.155,48	31.496,60	28.649,26
Robeco		42.530,06	36.535,60	33.539,53	33.542,93	30.549,49	0,00	0,00
Totaal	43.622,11	43.306,70	39.689,79	37.815,92	35.911,29	33.704,97	31.496,60	28.649,26
Banksaldi per 31.12.2024								
ABNAMRO	42.293,43	3.154,19	4.276,39	2.368,36	3.155,48	31.496,60	28.649,26	27.404,11
Robeco		36.535,60	33.539,53	33.542,93	30.549,49	0,00	0,00	0,00
Totaal	42.293,43	39.689,79	37.815,92	35.911,29	33.704,97	31.496,60	28.649,26	27.404,11

Aantal donaties per jaar		
2022	2023	2024
29	21	50

STICHTING GESLACHT MEES

Genealogie Hans Mees, Neherpark 136, 2264 ZC Leidschendam, tel 070 -3866304, jr.mees@hetnet.nl
Redactie adres Kroniek: Jaap Mees, Westhaven 24b, Gouda, 0182-603701 / jaapmees@online.nl